

živá

3
1972

SLOVIA

PERGAM

živení
JANOVIC
1

MÁM
MALO PROTI
TOBE..
CÍN
POKĀNI!

ČO JE ŽIVOT?

● ŽIVOT je pevnosť, o ktorej ani ja, ani vy nič nevieme.

Napoleon

● ŽIVOT jednotlivca je pri celkovom pohľade vlastne vždy tragédia, ale v podrobnostiach má ráz komédie.

● ŽIVOT je vraj zmiešanina radostí a útrap.

A. Schopenhauer

● ŽIVOT je doživotný trest smrti.

M. Kukucín

● ŽIVOT činný je opravdovým životom.

J. Tuwim

● Každý ŽIVOT má svoju veľkosť.

J. A. Komenský

● ŽIVOT je sladký a radostný pre toho, kto môže mať niekoho rád a má čisté svedomie.

M. Gorkij

● Kto si neváži ŽIVOT, nezasluží si ho.

L. N. Tolstoj

● Mne ŽÍT je Kristus.

L. da Vinci

Vybrané z knihy Jána Brezinu: Aforizmy troch tisícročí
(Tatran, Bratislava 1972)

● Vietnam: Američtí vojáci propadají omamným jedům! Podle zpráv z Washingtonu, každý desiaty americký vojín ve Vietnamu užívá heroin. Velenie praporu a plukú mluví o opravdovém moru, ktorý napadol jejich jednotky. Problém s drogou se stal predmetom jednania v Saigone na nejvyšší úrovni.

● Švédsko: Podle průzkumu veřejného ménin 73 % národa je pro kresťanskou výchovu a dožaduje se jí od školy.

● Nás denní tisk přinesl mimo jiné též zprávu o návštěvě amerického prezidenta R. NIXONA v moskevském shromáždění u příležitosti jeho státní návštěvy v SSSR dne 28. května t. r. Z uvítacího proslovu představitele sborů baptistů v SSSR bratra Byčkova uvádíme: „Jsme rádi, že jsme navázali dobré vztahy

s baptistickými i ostatními církvemi v USA. My, věřící, neustále podporujeme v našich modlitbách všecky akce sledující upevněnímu, přátelství, dosažení sociální spravedlnosti a zabezpečení svobody a rozkvětu všech zemí!“

● Afrika: Asi jedna třetina dnes žijících lidí na Zemi nosí amulet nebo talisman, aby tak byli uchráněni od nemoci, neštěsti a zlých duchů. Tedy nejen v té daleké, tmavé Africe!

● Mnichov: Asi 600 návštěvníků se tísnilo v přeplňeném sále Evangelické slobodné církve v Mnichově. Don Wilkerson, zakladatel amerického „Ježíšova hnuti“, zvěstoval evangelium: „Ježíš je lepší než drogy!“ Pak mladí lidé přistupovali k mikrofonu a lčili, jak byli vysvobozeni ze zajetí omamných jedů. Připr.-stu

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústrednom cirkevním nakladatelství v Praze. — Ríď odpovedný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakcie: Praha 1, Dušní 4. — Vycházi šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá číslo po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ZNAMENIA

(Premýšľanie nad otvorenou Bibliou)

„Vtedy mu odpovedali niektorí zo zákonníkov a z farizeov a povedali: Učiteľu, chceme od teba vidieť znamenie. Ale on odpovedal a rieko im: Pokolenie zlé a cudzoložné vyhľadáva znamenie, ale mu nebude dané znamenie, iba znamenie proroka Jonáša“ (Mt 12:38-39).

Miestami sa dnes i v kresťanstve strážavame s ľudmi, ktorí majú názor, že keby v dnešnej dobe veriaci ľudia mali moc konať zázraky, iste by to bolo na úžitok mnohým veriacim i na svedectvo neveriacim a ti by iste uverili pre tieto znamenia v Pána Ježiša. Preto sa vraj máme i v dnešnej dobe snažiť o obdarovanie konať divy a prosiť si takýto dar od Pána.

Môžeme súhlasiť s takýmto názorom? Hľadajme odpoveď a zjavenie Bozej vôle pre tento problém v Božom Slove.

Znamenia v starozákonnej dobe

Farizeovia a zákonníci vyhľadávali na Pánu Ježišovi znamenia. Mali na to právo? Áno, mali, lebo Mesiaš sa mal dokázať zárukmi a znameniami od Boha. Mojžiš s Áronom (2M 4:8, 17, 28, 30; Z 135:9) a proroci (Samuel, 1S 2:34; muž Boží, 1K 13:3; Izaiáš, Iz 7:14; 8:18; Jeremiáš, 4:39; Ezechiel, 4:3; Daniel, 6:27 a ďalší) dokazovali divotvornými znameniami od Boha, že sú tými, za ktorých sa vyhlasujú. Pán Boh ich nenechal bez osvedčenia. Ich znamenia však museli byť v súlade s Božou vôleou a Božím Slovom, inak neboli smerodatné (5M 13:1-5), i keby sa splnili a Pán Boh ich obrátil na bláznovstvo (Iz 44:25). Faraonovi čarodejníci mohli vykonať niektoré znamenia (2M 7:11-12, 22; 8:7), ale vyuvať život (8:16-19) nevedeli.

Už v starozákonnej dobe platí Boží princíp: **Znamenia musia byť v súlade s Božím Slovom.** Pretože i satan mohol pôsobiť určité znamenia, Božie Slovo bolo nadradené znameniam.

Znamenia Pána Ježiša Krista

Ked farizeovia a zákonníci vyžadovali znamenia od Pána Ježiša, Pán Ježiš im to slovne odmietol. Príčinou toho bola pohnútka ich srdca. Lebo kedy žiadali znamenia? Pán Ježiš tesne predtým uzdrávil slepého a neimého človeka posadlého démonom (Mt 12:22-42), ale práve farizeovia tvrdili, že to učinil mocou kneža a démonov. Oni znamenia videli, ale neverili. Ich vyhľadávanie znamenia bola obyčajná provokácia. Pán im spomenul s vážnosťou dve znamenia:

1. **Znamenia proroka Jonáša.** Aké znamenie priniesol sebou Jonáš do Ninive? Nebolo to žiadne viditeľné znamenie, Ninivania prijali Jonášov odkaz len skrz vieri. Podobne i znamenia (dôkazy) zmŕtvychvstania Pána Ježiša sú dané iba veriacim, lebo iba takým sa Pán Ježiš zjavoval po svojej smrti.

2. **Znamenie kráľovnej juhu.** Táto uverila zasa iba z počutia o Šalamúnovi — je príkladom viery v počutia.

„Hľa, tu je viac ako Jonáš... viac ako Šalamún.“ Je tu Pán Ježiš. Jeho poslalstvo nestojí na znameniach, ale na Jeho osobe. Veriaci v Noho veria, ale neveriaci (farizeovia) vyhľadávajú znamenia.

Inokedy vyžadovali znamenia farizeovia a saduceovia (Mt 16:1-4) tesne po tom, ako Pán Ježiš nasýtil zástup 4000 mužov okrem žien a detí. Tu znova žiadajú znamenia. Znamená to toľko ako hľadať vodu v mori alebo strom v lese. Je to výrazom ich nevery a dostávajú od nášho Pána jasné odpoveď. Označuje ich ako „pokolenie zlé a cudzoložné“, ktoré vyhľadáva znamenie.

V ďalších veršoch (Mt 16:5-12) vidíme, že i učenici boli spozdilí veriť napriek mnohým znameniam. Neveru napriek znameniam a zaujatošť naproti sebe Pán nazýva „kvasom farizeov a saduceov“, ktorého sa majú učenici vystríhať.

Znamenia – či Slovo Božie?

Vzácnu pravdu o význame znamení nám podáva apoštol Ján, ktorý mal veľmi dobrý duchovný postreh a hlboké poznanie myšlienok Pána Ježiša. V tomto prípade (J 2:18–25) znova Pán spomína znamenie svojho zmŕtvychvstania. Vo verši 23. je správa, že „uverili mnohí v jeho meno vidiac divy, ktoré činil“. Zdá sa, ako keby Jeho divy „zabrali“ a priniesli úžitok. Ale ďalšie dva verše (24–25) nás poučujú, že práve tí, ktorí uverili „vidiac“, neuverili správne. Viera a videnie sa vylučujú, v tých dvoch pojmoch je protirečenie. Je neologické tvrdiť: „Uverím, keď uvidím“, pretože to nemôže byť pravda. Lebo ak môže písť „viera“ skrzes videnie, tak po skončení videnia taká „viera“ hasne. My ale chodíme vierou, nie videním“ (2K 5:7). Viera bez videnia je skutočnou vierou. O učeníkoch je zmienka (J 2:22), že „uverili písmu i slovu, ktoré povedal Ježiš“. Teda nie zázraky, ale písmo a slovo je pravým základom vieri. To potvrdzuje Pán Ježiš i v rozprávaní pribehu o boháčovi a Lazárovi: „Majú Mojžiša a prorokov (to je písmo), neuverili by, ani keby niekto vstal z mŕtvy“ (L 16:29, 31).

Inokedy žiadali zástupy od Pána Ježiša znamenia po svojom zázračnom nasýtení. O tom, ako sa potom veci vyvinuli, podáva správu J 6:30–69. Pán Ježiš tu hovorí o sebe ako o pravdivom chlebe života, no to sa stáva pre ľudí i pre mnohých Jeho učeníkov tvrdou rečou. Urážajú sa na Jeho slovách, hoci dovedy „verili“ v Noho pre divy a zázraky. Pána opustili i tí sedemdesiati učeníci, ktorí nielen že zázraky videli, ale ich aj konali (L 10:17–20), v tom čase však sa nemohli rádovať z nebeského občiansstva. Ich pravá tvár nevery sa ukázala práve pri slovách Pána Ježiša, ktorého reč i oni označili za tvrdú a odišli od Noho (J 6:60–66).

A čo tým dvanásť? Zostali pri Pánovi preto, že konal divy, zázraky, znamenia? Nie, naopak! Peter reprezentatívne vyznáva: „Páne, ku komu pôjdeme? SLOVÁ večného života máš.“

Tie isté slová, ktoré boli neveriacim – „uverivším“ len skrzes zázraky – tvrdou rečou, sú veriacim slovami života večného. Tu je dôkaz pravého biblického poznania a presvedčenia: **Podkladom vieri je Božie Slovo a nie zázraky.** Ak si niekto myslí, že zázraky by pomohli ľudom k vieri, tak sa myl. Je to pre niekoho snáď prekvapujúce zistenie, ale pravdivé.

Slovo Božie je lepšie a účinnejšie ako zázrak.

Znamenie apoštolská

Čo si máme myšľať o zázrakoch, ktoré sa skutočne udiali v čase prvopočiatkov existence cirkvi – v apoštolskej dobe?

„Znamenia apoštola sú medzi vami v celej trpezlivosti, divami, zázrakmi a močami“ (2K 12:12). Apoštolovia mali byť v Božom pláne zvlášť vyznačení ľudia potrební pri zakladaní cirkvi, ktorí by ani vo vonkajších príznakoch nezaostávali za Mojžišom a prorokmi. Bolo to potrebné hlavne pre Židov, ktorí „žiadajú znamenia“ (1K 1:22), preto Pán neponechal apoštolov bez dôkazov viditeľných navonok. Pavol potreboval túto skutočnosť upomieniť, lebo mnohí pochybovali o jeho apoštolstve. Pán to tak zariadił, že apoštolovia sa preukazovali znameniami, aby nebolo pochyb o tom, že sú apoštoli, tedy špeciálnymi Pánovými poslami. Zvlášť pri Pavlovi boli takéto znamenia dôležité, aby jeho spisy boli považované za smerodatné Božie Slovo. Preto Pán zariadił, aby Pavol nezaostal v ničom za tými uznávanými apoštolmi, oko bol napríklad Peter (2K 11:5). Porovnajme niektoré Petrove i Pavlove znamenia apoštolská.

Peter	Pavol
Sk 3:1–10	Sk 14:8–18
5:1–11	13:6–12
5:12	19:11–12
12:5–11	16:23–40
8:17	19:6
9:40	20:9–12

uzdravenie chromého
potrestanie hriechov
masové uzdravovanie
vyslobodenie za žalára
sprostredkovanie Sv. Ducha
vzkriesenie mŕtveho

Takýmito znameniami Pán potvrdzoval apoštolstvo apoštolov. Apoštolovia boli iba v počiatkoch existencie cirkvi a tvoria základ cirkvi spolu s prorokmi (Ef 2:20). Dnes vrcholi stavba domu Božieho – cirkvi, základ sa už nebuduje, preto apoštolov niet. Niet ani znamenie apoštolská. Tieto znamenia – divy a zázraky – boli nahradené pôsobením Ducha Svätého skrze Božie Slovo.

Slovo Božie je lepšie ako zázraky. Keď sa začínal písat Nový zákon – apoštolské listy a evanjelia – prestávajú zázraky. Pán ich nahradzuje lepším a nerobí pri tom chyb. Pavol nie je už Duchom vedený k tomu, aby uzdravil brata Trofima, ale ho „zanechal v Miléte nemocného“ (2Tm 4:21). Nenechal si poslať ani nejakú časť odevu od svojho milého spoločníka Timotea, aby ho prostredníctvom toho uzdravil, ale mu píše lekársku radu (1Tm 5:23). To preto, že Pán dal príkaz na umiknutie znamení, keďže už začínalo pôsobenie lepšieho – písaného Božieho Slova.

Znamenia dnes

Ak dnes niekto tvrdí, že treba žiadať od Pána divy, uzdravovania a podobne pre úžitok svedectva, tak sa mylí a nestojí na biblickom základe. Či v čase pôsobenia Pána Ježiša na zemi neboli mocné divy? A kolík Pán Ježiš získal? Nie miliónové masy, o ktorých snívajú dnešní „exhibicionisti“, ale hrstku verných mužov a žien, ktorí uverili „písmu a slovu“.

Pán Boh znamenia môže dať podľa svojej vôle (Žd 2:4) i v dnešnej dobe, On nie je v tom obmedzovaný. Podľa svedectva niektorých misiónarov to i koná na miestach, kde nie je rozšírené písané Božie Slovo – Biblia. Ale my sa zamerajme na Slovo Božie ako na jediný pravý základ našej vieri, spoznávajme ho i jeho pravosť v našom živote. Lebo my chodíme vierou a nie videním.

A ak túžime predsa, aby svet videl nejaké znamenia, ukážme im svoj nový vzkriesený život. „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľudmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 5:16). -ik

VŠECKO SLUŠNĚ A PODLE ŘÁDU AT SE DĚJE

I. KOR 14:40

Několik rad pro naše obecenství ve shromáždění.

1. Dej si na tom velmi záležet, abys byl ve shromáždění pokud možno vždy včas. Je lépe, když přijdeš několik minut před začátkem, který může strávit v tiché modlitbě, chválení a přemýšlení. Pozdní příchod odvrací pozornost shromážděných. Pamatuji: „Když přišla hodina, posadil se za stůl“ (něm. překl. položil se za stůl) (L 22:14; 1K 14:20).

2. Zaměstnávej se také samým Ježišem, který zemřel a zmrtvých vstal, který vzhůru vzat jest do nebe a opět přijde. Nemluv s nikým pokud to není výslovne nutné. Nešlišuj také zbytečně ve své Bibli nebo ve zpěvníku.

Pamatuj: „To činite na mou památku!“ (1K 11:24).

3. Uvědomuj si, že každý kdo je u stolu Páně, podpoří a nebo také brzdí požehnání. Proto zde musí každý svatý stát ve skutečném obecenství s Bohem.

Pamatuj: „Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez a z toho kalicha pij“ (1K 11:27).

4. Uvědomuj si, že Duch svatý je přítomen, aby doprovázel modlitbu i službu. Bratři by měli dávat pozor na to, když otevrou ústa k modlitbě anebo službě, aby se to dělo v Duchu, neboť jen v tom má Bůh zalíbení a celé shromáždění může mít z toho užitek.

Neboť: „Otec hledá takové...“ (J 4:23–24).

5. Pamatuji na to, že my jako modlitebníci jsme všichni ve stejném postavení – vykoupení hříšníci, spasení skrze neomezenou milost Boží (Ef 2:4–5). Jiné je naše postavení vzhledem k službě; někteří obdrželi od Pána jakožto hlavy zvláštní dary ke vzdělání těla Kristova (Ef 4:11–16). Je však také všeobecná služba, ke které mají přístup všechny údy těla (1K 14:29–34).

6. Bratr, který otvírá ústa k modlitbě anebo k službě, ať čte a mluví srozumitelně, aby všichni přítomní dobře slyšeli a rozuměli. Nechte shromážděným čas, aby si mohli najít navrženou píseň nebo udané místo Slova Božího. „Všechno ať se děje ke vzděláni...“ (1K 14:26). „Tak i vy...“ (1K 14:9).

7. Jestliže někoho ve shromáždění postrádáš, navštív ho, můžeš-li a pozeptej se ho na příčinu. Je-li v těžkostech, pomoz mu podle možnosti. „...aby údové jedni o druhé pečovali“ (1K 12:25). „Jeden druhého břemena neste“ (Ga 16:2).

8. Dávej pozor na to, abys slabého anebo mladého (ve víře) bratra ve cvičení a rozněcování daru služby, byť by byla sebe slabší, neodsoudil anebo mu neprekázel, ale raději hled' jej povzbudit a pomoci mu. Neprokazuj však lásku na úkor pravdy – obojí patří nerozlučně k sobě. Každý úd v těle má své vyhrazené zvláštní místo! „Ty pak proč odsuzuješ...“ (R 14:10).

9. Když jsi u stolu Páně, pamatuj na to, že účelem tohoto sejítí je „...smrt Páně zvěstujte pokud nepřijde“ (1K 11:25). Jen v takové mře, nakolik je o tomto uvažováno, přinese užitek velebení, učení a napomenutí. Proto nemá památka Páně následovat až na konci shromáždění. I když není určen přesný časový údaj pro dělení chleba a kalicha, máme příklad samého Pána, který vyhradil slavení své památky zvláštní místo. Proto také patrně ona důležitá ponaučení v Janově evangeliu následovala až po památce („lámání chleba“) (J 13:16). Učedníci se sešli „...aby lámali chléb“ (Sk 20:7,2:42).

10. Bud' ohleduplný a upřímný vůči cizím, kteří přicházejí! Snájezte se a pomáhejte si navzájem. Miluj každého svého bratra pro Pána Ježíše! Jestliže se u někoho projeví tělesnost, modli se za něj, promluv s ním přátelsky. Pamatuj, že se i tebe ještě v mnohem přidržuje tělesnost. „Láska bratrská ať zůstává. Láska bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce...“ (Žd 13:1; R 12:10, 1J 4:20-21).

11. Neuráz se, jestliže ti druzi neprokazují lásku! Přemož své sobectví a sám jím lásku prokazuj! Jestliže takto budeš uskutečňovat smýšlení Pána Ježíše, budeš zakoušet Jeho lásku a vzbudíš jejich lásku. „...ale přemáhej v dobrém zlém“ (R 12:21).

12. Jestliže té někdo urazi, postupuj podle Slova Božího – jdi za ním a nejdříve s ním promluv osobně v duchu lásky modlitby a odpusťení. Modlete se společně za napravení této věci! „Jdi a potrestej ho mezi sebou a jím samým...“ (Mt 18:15).

13. Zpozoruješ-li, že tvůj zájem o dilo Páně ochabuje, bud' ujištěn, že něco není v pořádku. Vyznej to ihned v modlitbě a v sebesoudu před Bohem! „Démás mě opustil, zamílovav...“ (2Tm 4:10).

14. Pamatuj na to, že každé Boží dítko má osobní odpovědnost před Bohem, a že „my všichni zajisté ukážat se musíme před soudnou stolicí Kristovou“ (R 14:10, 2K 5:10).

15. Mysli ve svém srdci stále na příchod Pána Ježíše! „Očekávajice té blaho-slavené naději a příšti slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista“ (Tt 2:13, 1Te 4:16-18).

16. Neměl by být nikdo přijat do sboru bez souhlasu všech shromážděných. Jestliže někdo nemá plnou důvěru k tomu, který je představen (před přijetím), ať to sdělí odpovědným bratřím, kteří bdí nad dušemi.

17. Pro potřeby svatých nebo pro dilo Páně udilej ochotně podle toho, jak tě Pán obdaroval. Máš-li málo, Pán očekává také málo, máš-li mnoho, očekává od tebe mnoho. Chraň se „...lakomství, jenž jest modlám sloužení...“ (Ko 3:5). „...že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste Jeho chudobou vy zbohatli“ (2K 8:9), „...vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní“ (L 21:3).

18. Jako šafář má každý osobní odpovědnost před Bohem. Ale je tu také odpovědnost celého sboru. Pamatuj na ty, kteří podle tvého přesvědčení jsou povoláni samým Bohem, aby zvestovali evangelium, nejen pracují-li v tvé blízkosti, ale také tehdy, čini-li to daleko venku! „...jednou i podruhé, čeho jsem potřeboval, poslali jste mi“ (F 4:16).

19. Nestyď se za osobní svědectví a nestůj stranou, když služebníci Páně zvěstují Slovo Boží! „Protož nestyd' se za svědectví Pána našeho“ (2Tm 1:8).

20. Když hovoříš se zarmoucenými lidmi, odkaž je na Slovo Boží „...i mluvili jemu Slovo Páně...“ (Sk 16:32).

Přel. Wk.

Radi čítame knihy, v ktorých se živým spôsobom vyjadrujú skúsenosti a poznanie veriacich ľudí. Nie všetky sú však užitočné. V súčasnosti sú kresťanskí spisovatelia, ktorí „reformujú“ našu zvesť ľudom o Bohu a Jeho Slove, živom i písanom. Biblia je pre nich „ľudskou knihou“, ktorá má vraj zistiteľné nedostatky. Písali ju vraj ľudia s obmedzeným rozhlásom i keď najlepším spôsobom, akým boli vo svojej dobe schopní sa vyjadriť. Preto prvé kapitoly Biblie sú povesti či podobenstvo, je to „dochad“ ľudí a nie Božie zjavenie. Tak i reč o Danielovi v jame ľovov, mládencoch v ohnivej peci, Jonášovi, atď. Biblická správa o stvorení v šiestich dňoch sa vraj ocitla v úplnom rozpore s prirodňimi vedami. Biblickí spisovatelia písali o vesmíre podľa babylonského spôsobu a mali za to, že zem je doska, obtiekaná zo všetkých strán množstvom vód. Slnko, mesiac a planety sa denne vydávajú na oblohu na svoju pravidelnú púť. Tento názor Biblia bol „vyvrátený“ a preto svojim novodobým čitateľom Biblia pripravuje mnoho ťažkostí. Boli doby, kedy sa väčšina kresťanov domnievala, že sa na ľu môžu vo všetkom spoľahnúť. Tie doby minuli ...

Takto vypadá tedy „reformácia“ 20. storočia, to je „nové objavenie“ Biblie a jej zmyslu. Tito moderní „kresťanskí spisovatelia“ odkladajú Bibliu ako ľudskú prácu, „hlinenú nádobu“ a vyjadrujú sa o Bohu a Pánu Ježíšovi myšlienkovými formami, ktoré by boli modernému človekovi bližšie. Tak vraj možno „obhájiť Boha“ bez dôkazov, ospravedlniť kresťanov, ktorí kedyži v r. 1600 upálili Giordana Bruna, lebo verili Biblia, a pod. Pri čítaní takýchto myšlienok je nám smutno. Mlčať? Nechať to tak? Pavel nemlčal, on „bránil evanjelium“ (F 1:16) a nemôžeme mlčať ani my.

V Žalme 138:2 čítame: „...lebo si zvelebil nad všetko svoje meno a svoje slovo“, iné preklady: vyvýsil si svoje meno nad všetky veci svojím slovom“ (Kalvin), „učinil si svoje meno slávnym nad všetko skrze svoje slovo“ (Luther), „nebo jsi učinil nade vše velikým své jméno, své slovo“ (Zeman) a azda najkrajší: „nad všetko svoje meno učinil si slávnym svoje slovo“ (Hengsterberg). Možno, že táto výpoved sa pôvodne vzťahovala na nejaké osobité slovo Božie. Možno na nejaký slub o budúcnosti Dávidovho domu, ale takisto sa môže vzťahovať i na celé Písma, Jeho napisané slovo.

Jedna vlastnosť Písma je, že sa ono samo vykladá. Čítať, alebo skúmať Písma len ľudským rozumom, je zbytočná práca. Ti, ktorí ho čítajú bez pokory, opravdovej viery, nadobudnú sice istú známosť, zostanú však v duchovnej tme. Pán Ježíš povedal: „Dakujem ti, Otče, Pane neba i zeme, že si skryl tieto veci pred mûdrymi a rozumnými a zjavil ich nemluvnatám“ (Mt 11:25). Nevera znemožňuje človekovi poznáť pravdu a obrátiť sa k nej tak, ako ihla k magnetickému pólu. Biblia sama jasne a zreteľne a vyslovuje o inšpirácii Písma: „Každé písmo, vdýchnuté Bohom...“ (2Tm 3:16). „Každé písmo“ znamená všetky sväté knihy Izraela a „dýchnuté od Boha“ vyjadruje, že ich Duch Boží zložil i keď ústami a rukami ľudí, ktorých natol'ko oduševnil, že sa v ich knihách odrážala čistá, dokonalá pravda. Veríme v doslovňu inšpiráciu, t. zn.

že pri inšpirácii Duch svätý opanuje telesný jazyk písateľa tak, ako keď Boh na počiatu „vďacho“ do človeka život a človek sa stal živou dušou. Každé slovo Písma je Božím Duchom diktované. To neznamená, že každé slovo v Písme je Bohom vyslovené slovo, alebo že vyjadruje Jeho myšlienku. V niektorých prípadoch je reč o skutkoch, alebo rečiach ľudí - poblúdených a bežbožných. Niektoré majú Božie schválenie, iné sú len presne podané. Satanove slová v raji sú presne citované, ale vo svojom cieli sú falošné a priečia sa Božej myсли.

Pekné objasnenie tohto principu nachádzame v 2S 7:2-7. Dávid oznamuje, že mieni postaviť Bohu dom, Jeho pohnútku bola nesobecká, zbožná. Nechcel, aby jeho palác zatiaľoval Boží dom. Keď to oznámil prorokovi Nátanovi, ten mu to schválil: „Id a učiň všetko, čo je v tvojom srdci“ (v. 3). Keby toto bol koniec podania, mohli by sme reč Nátanovu považovať za inšpiráciu, takisto rozhodnutie Dávidovo. Boh mal inú mienku. Nie Dávid, ale Šalamún Mu vystaví dom. Až od v. 5 po 16 je inšpirované podanie Božieho slova.

Tedy i mnohí proroci a úprimní ľudia uvedení v Písme hovorili a konali veci, ktoré Boh neschválil. To, že sú napsané v Písme, ešte neznamená, že sú pre to Bohom schválené. **Musíme rozoznať tieto tri stupne inšpirovaného podania:**

1. myšlienky i skutky sú Duchom svätým inšpirované a kontrolované. Tieto predstavujú Božiu mienku a vôľu;
2. myšlienky i skutky nie sú Bohom schválené, ale ani zavrhnuté. Tieto musia byť posudzované vo svetle celého Písma;
3. myšlienky i skutky sú Bohom zavrhnuté.

Okrem toho pamäťajme, že ...

- a) Inšpirovaný pisatel nemusel rozumieť svojmu posolstvu (1Pt 1:11-12).
- b) Inšpirácia sa vzťahuje len na originály. Prepisovatelia a prekladatelia urobili mnoho chyb. Niektoré vsunuté dodatky prekladateľov môžu byť chybné. Snahou zbožnej kritiky je skúmať doklady, ktoré má po ruke a tak dať Písma podľa najlepších možností originálu čistotu a jasnosť.
- c) Inšpiráciu neprekážajú menšie rozdiely v podaní. Ľudia, ktorých si Boh použil za prostredníkov, neboli púhe stroje. Bola im ponechaná individuálna sloboda podľa ich nadania. Preto je zvláštny sloh podania podľa dojmu, aký v pisateľovi vyvolaľ spomínané veci, alebo udalosti a podľa doby, v ktorej žili.
- d) I reč Biblie je rozdielna: hebrejská, aramejská a grécka.

A pri všetkej tejto rozmanitosti panuje ako v hlavných myšlienках, tak i v jednotlivých príbehoch a učení zvláštny súhlás a zravnalosť. A nielen to: často sa necháva niť stáročia pretrhnúť a potom, po dlhej prestávke, nadpriada sa spôsobom, ktorý sa nedá vysvetliť z prirodzených príčin.

V štruktúre Božieho slova niete nič zbytočného. Nie sú tam mnohé veci, ktoré by tam ľudia chceli mať. V dávnych dobách žili rôzne národy, ale Písma hovorí hlavne o jednom, bezvýznamnou – o Izraelovi. On je jadrom biblickej história. Príčina je v tom, že Biblia je knihou spasenia a Izrael symbolom spaseného človečenstva.

Ľudia túžia po vedomostach spojených s vedou. Biblia neodkrýva skryté zákony prírody, ktoré museli čakať stáročia na svoje objavenie. Dokonalá forma vylučuje všetko zbytočné. Biblia nie je vedeckou pomôckou, ale duchovným sprievodcom. Učí človeka ceste spasenia, ktorú človek inak nemôže poznať. Skúmanie sveta ponecháva rozumu človeka, ale tam, kde nestačí rozum, zasahuje Biblia. Ona hovorí k srdcu človeka, „srdcom sa verí“ (R 10:10), nie rozumom.

To, že si v minulosti ľudia nesprávne vykladali Písma a v tejto zaslepenosti jednali, nie je chybou Biblie. V 1. kapitole Genesis nečítame o „stvorenií sveta“, ale o obnovení Zeme po predchádzajúcej katastrofe. Písma netvrdí, že 6 dní trvalo 6×24 hodín, pretože u Boha je jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.

Ako Zem môže byť doskou, pevnou podporou pre nebeskú klenbu, keď v najstaršej knihe Biblie – v knihe Jobovej čítame: „Rozľahuje sever nad prázdnom, zavesil zem na ničom“ (Jb 26:7)? Je mnoho ďalších dôkazov Písma, ktoré hovoria o „otáčani zeme“ a pod. To, že slnko vychádza a zapadá, že sa „zastavilo“ na

nebeskej oblohe, nie je dôkazom, že sa slnko otáča okolo zeme. Je to písané z pohľadu človeka na slnko, ako i v 20. storočí, keď v rôznych novinách čítame každý deň, kedy „slnko vychádza“ a kedy „zapadá“.

Biblia nie je učebnicou dejepisu a podľa rodokmeňov a dĺžky života jednotlivých ľudí nejde vypočítavať dĺžku existencie človeka na Zemi.

Mohli by sme pokračovať ďalej. Ale to nie je treba. Ten, kto nebude čítať Bibliu s detinskou vierou, uvidí v nej len „ľudskú prácu“. Toľki predsa čítaiu Písma a pritom námajú istotu spasenia! Nebola im zjavená základná pravda, pre ktorú vôbec Písma máme. „Viera je z počutia a počutie skrze slovo Božie“ (R 10:17). Ako hovorí o Bohu bez Biblie? Na čom môže byť založená viera? Na ľudských slovách? Na moderných myšlienkových formách? Pre vieriám máme dôkaz a to je napsané Božie slovo. Biblia! Tá je pre nás nepostradateľným pokrmom každého dňa. Skrz ňu hovorí Boh k nám. Ona je normou nášho života. Nie však litera, ale duch Písma! Máme Ducha svätého, ktorý nám zjavuje pravdy, skryté v Písme.

„Blahoslavený, kto číta a ti, ktorí čujú slová prorocov a ostríhajú to, čo je napsané v ňom, lebo čas je blízko“ (Zj 1:3). -jos

V TĚLE a přece NE, „V TĚLE“

„Protož ti, kteří jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou. Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží ve vás přebývá. Jestližef pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho. A jestliž Kristus ve vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřich, však duch živ jest pro spravedlnost“ (R 8:8-10).

„Po smrti OTONIELE opět činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýma – i zesiil Hospodin Eglona, krále moabského proti Izraelovi... a shromáždil... porazil Izraele... opanovali město palmové... a sloužili synové izraelští Eglonovi... (Sd 3:12-14).

Doposud jsme v těle a přece nám Bůh říká, že „v těle“ nejsme – že nejsme tělesní, ale že jsme „v Duchu“ – duchovní. Nepřítel Boží a lidský uvádí dítky Boží v pochybnost o pravdivosti těchto slov poukazem na skutečnost tvého neduchovního života a neutěšeného stavu tělesnosti věřících lidí. Může někdo popřít pravdivost Božího slova – a může též někdo vyvrátit pádnou argumentaci Nepřitelem uváděných faktů? Znamená to tedy, že Kristova Ducha nemáš, že nejsi Jeho? Zde jsme u zámeru Nepřitele taktiky: buď vzbudí tvou pochybnost v Boží slovo, nebo dokáže, že nemáš Ducha Kristova a nejsi Jeho a nikdy jsi se Jeho vlastnictvím nestal. V obou případech tě uvede ve vnitřní trýzeň marného boje a snažení „o umrtvení těla a o život pro spravedlnost“, z něhož je jen krůček ke kapitulaci nevěry.

Jsi vůbec Jeho? Jsi vskutku znovuzrozeným člověkem, který má novou přirozenost? Rozhodující moment je v naší napaditelnosti Nepřitem, pakliže mu dáme k tomu příležitost. Nepřítel musí mít u tebe něco, čeho se může zachytit, co může napadnout. LID IZRAELSKÝ byl lid Boží. Bůh si ho vyvolil, očistil, ospravedlil a posvětil – pro sebe!

Pokud vskutku žil Izrael pro Boha – plnil toto své zaměření života, byl Nepřitem nenapaditelný a proto také neporazitelný. BALÁM však nalezl cestu, jak tento „nenapaditelný“ národ vyvést z jeho skryše v Bohu, z jeho nezranitelnosti, z jeho oddělení – posvěcení pro Boha. Položil před něj pohoršení – lákadlo, jímž odvedl pozornost a posléze i zaměření některých z Božího lidu mimo Boha a Jeho srchovanou vůli! Jakmile je takto „vylákal z Boha ven“, vystupňovává jejich žádosti a vbrzku slaví nad nimi triumf. Nepřítel si právě těchto padlých Izraelců pohotově využívá a operuje skrze ně s okázalou držostí uprostred Božího lidu k jeho zemljení. Nebýt energického zákroku Finése, syna Eleazarova, byl pán Božího lidu iako celku neodvratný a nikdo jej nezachránil před zotročením králem BALÁKEM (Nu 25).

Jiná je situace v době soudců, kdy „nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil“ (Sd 21:25).

Tehdy vskutku došlo a docházelo k duchovnímu, a v důsledku toho i k fyzickému zotročení Božího lidu, protože nebylo autority, nebylo bázně Boží, nebylo věrných „Finéšů“, ba ani „pláče před dveřmi stánku úmluvy“. Je před ně položeno pohoršení – „kult tesaných obrazů s lákavou modloslužbou“, vzbuzující tělesné žádosti ve smyslných tancích a s nabídka rozkoší, které Bůh svému lidu nikdy nabízel. Dávají tomu průchod a stále více místa ve svém srdci. Poznenáhlou ztrácejí smysl pro Boží vůli, mizí bázeň Boží z jejich života a Bůh, nemaje více místa v jejich srdcích, odchází, aniž si to uvědomuje a aniž Ho postrádají. Dostavuje se duchovní lhostejnost, zvykovost, náboženský formalismus a naposled i trapná situace v tom, že si nemají Izraelští navzájem co říci, kromě věcí zemských a záležitostí moabitských, jako ti, kteří „ze světa jsou, o světě mluví a svět jich poslouchá“ (Jl 4:5). Nastává nevyhnutebný vnější rozpad po onom vnitřním – opouštění obecenství či stav „shromáždění individualistů a egoistů bez jakéhokoliv vzájemného obecenství“! V této situaci již není Nepríteli nic snadnějšího než strhnout kohokoliv z jednotlivců neb skupinek Božích dítek k jakémukoliv hřichu a pádu – působit jim ustavičné porážky a dávat zakoušet jejich hořkost odnětím všech „palmových měst“ se stínem a životu vodou – a zahájit nad nimi vládu tělesnosti, jejímž obrazem je právě moabský král EGLON (=býček). Jeho jméno symbolizuje bujnou, nepoddajnost a nezkrotitelnost tělesnosti s všemi jejimi projevy a výstižnou charakteristikou jeho osobnosti, vynikající bezpříkladnou otylesti a „okem vysedlým tukem“, by se dala stručně vyjádřit výrazem: „vše pro tělo“! Eglon nade všecky a všecko vyniká svou postavou, výhrou a silou – soustředěním všech a všeho ve svém životě na sebe a službu sobě! On vládne, diktuje, sužuje a trápi – je nepřemožitelný a nesesaditelný. Jak výstižný obraz tělesného stavu – pohnutek, smýšlení, jednání Božího lidu nejen té doby, ale i dnes! Nevyplňuje službu tělu, jeho potřebám, žádostem, pohodlí a rozkošem nás veškerý čas? A není dokonce i většina toho, co za duchovní považujeme, pouze uplatňování a prosazování tělesnosti v „duchovním kabátě“? Nepržívuje se Eglon – to naše staré tělesné smýšlení – tělesná moudrost, horlivost a láska – na všem tom, co konáme „pro Pána“ a co patří jen a jen Jemu?

Ano, pokud bude „Eglon“ – nás starý člověk – živ, potud bude mít vždy výraznou tendenci kralovat, zesilovat se oproti té nové přirozenosti v nás, shromažďovat proti ní, bojovat o její zotročení, obrat ji o všecko bohatství a odsoudit k živoření! Pokud bude „Eglon“ živ, bude nejmocnějším nástrojem Neprítelovým k narušování, brzdění a maření dila Božího v nás – nejúspěšnějším nástrojem k zarmucování a uhašování Ducha svatého! Všimněme si však, že přes tu smutnou skutečnost zotročení, Izrael neprestal být Božím lidem. To se projevuje tím, že nemůže v tomto područí žít, že nemůže být šťasten ve způsobu života, který jej tak láká, a pro který se tak lehkovážně vymkne k Božímu rádu a zřízení! Tím, že touží celým srdcem po vysvobození a dává mu výraz svým upřímným voláním k Hospodinu!

Z tělesného způsobu života neexistuje přechod do duchovního ve vlastní snaze, moci a síle. Tělo uplatňuje svůj vliv a své potřeby s železnou zákonitostí zvuky nejen v hmotném, ale i duševním a duchovním ohledu (1K 1:20, 23, 29; 2:14)! Tam, kde je hříchem zarmucován Duch svatý ve svém působení, nebo ve svém vedení uhašován neposlušností a nepoddaností věřícího, nastává v uvedeném smyslu obdobná situace jako u lidí neobrácených. Nastupuje tělesný život svou vládu a dochází k praktickým projevům nevěry, lhostejnosti a nelásky s nadějí upřenou pouze na zemské pomíjitelné věci. Život, z něhož není úniku a na němž dítka Boží nic nezmění ani svým lkaním a voláním, dokud sám Bůh ve své milosti neopatří a nezjedí své vysvobození!

Do popsané situace Izraelských, charakteristické poplatnosti Eglonovi, jemuž padlý a zotročený lid posílá dar – vchází AHOD (=vznešený), snášející důsledky jejich zpronevěry sám na sobě, zdánlivě bezbranný a naprostě nespříjemňující lidské představy o vysvoboditeli – muž, vysvobožující způsobem, který nikdo nepředvídal, o němž nikdo neuvažoval a s nímž nikdo nepočítal – ani Eglon, tím méně Boží lid! Předivný je Bůh, předivný je vysvoboditel a předivný je vysvobození! Předivný je i oddělení a osamocení u „lomů tesaných obrazů“, předivný je skrytý, krátký, na obě strany ostrý, na nezvyklém místě upevněný meč – předivný nástroj předivně použitý pravým mužem na pravém místě, v pravý čas a pravým způsobem! Předivný je též úplné vnoření tohoto meče do Eglonových útrob a jeho dokonalá smrt! Eglon

je mrtev, jeho moc definitivně zlomena, jeho služebníci ochromeni a Ahod nerušen oznamuje Izraelcům hlasem trouby toto jedinečné vítězství, vybízí je, aby šli cestou za ním ujmout jeho ovoce, obsazuji jordánské brody, porážejí zmatené Moabity a tak zakoušeji moc svého vysvobození a „pokoje za osmdesát let“!

Jaký nádherný obraz Božího vysvobození v Pánu Ježíši Kristu! Je to nejen zobrazení spasitelného Božího díla pro ztraceného hříšníka v Kristu, ale též obraz toho, jakým způsobem sám Bůh koná své vysvobožující dílo v životě tělesného a duchovního živořícího křesťana, jehož stav je důsledkem opouštění jeho postavení v Kristu, ztráty jeho oddělení pro Boha na světě a naplnění srdce vlastními představami, tužbami, žádostmi a plány bez zřetele k Boží vůli.

PÁN JEŽÍŠ je ten jediný pravý muž, skrze něhož zakusiš své vysvobození ze své tělesné orientace, protože On je k tomu Bohem vzbuzen – povolán, touto úlohou pověřen. On je oním „NEBESKÝM AHODEM“ „od stavitelů zajistě zavřeným“, na němž nenašel lidské oko nic, čím by byl žádostivý, jsa „mužem bolesti“, bezmocný a bezbranný ve své lásce, pohrdánym a lidmi zhanobeným – a přece nade všecky vznešeným a ve svém majestátně nedotknutelným! Jedině On sám mohl vykonat svěřené spasitelné dílo, zcela osamocen jako jediný z lidí nedotčený poplatnosti hříchu – onoho vlivu „tesaných obrazů“ odcizujících člověka Bohu, a zcela prost zdroje onoho odcizení – „lomů, z nichž tvorila modlárská ruka kult svého já“! Zde je ten rozdíl mezi Pánem a námi – v jeho charakteru čistého a ne-poskrvněného Božího Beránka, tichého a pokorného srdcem, poslušného až do smrti kříže, jehož oběť mohla být Bohu vůn libou a spokojující!

„SLOVO KŘÍZE“ – „Ahodův meč Božího slova“, mocně zasahující skrze Kristův kříž – je oním pravým nástrojem, který působí tisíce, skryté, ale mocně – a LIDSKE SRDCE je oním pravým místem, do něhož se musí cele pohroužit! Skrze ukřížovaného Krista promlouvá Duch svatý právě k srdci, které je zdrojem všech tvých tužeb, žádostí a přání a ve své přirozené zkaženosti, neschopné přivést k něčemu, co by mohl Bůh nazvat dobrým! Nyní jsou však uvedeným mečem všecky tvore žaty, žádosti a přání obnaženy, souzeny a odděleny od jiné touhy, zcela jiného rádu – touhy po oné plnosti duchovního života, jíž se ti nedostává a bez níž tvůj život nemá cenu nejen již pro Boha – ale ani pro tebe! Tato touha není z tebe – ona je z Boha a On ti ji nedal do srdce proto, aby jím byla opomenuta či její nenaplnění se mohlo stát vhodným předmětem Neprítelova posměchu! Právě napak! Je však ještě třeba pravého času, aby dozrál pro Boží zjevení svou tichostí, pokorou a trpělivostí – a byl vyučen v očekávání na Boha a Bohem samým v milenlivosti a poslušnosti (Z 62:6)! Toto vysvobození – splnění Boží touhy u tebe a tvé u Boha se děje pravým způsobem – SKRZE SLOVO KŘÍZE a Boží zjevení jeho hlubokého významu, který ti dosud unikal, skrze zjevení Boží, které udělí smrtelnou ránu tobě a uční navždy konci tvému vlastnímu panování ve tvém životě!

Pán Ježíš vzlá předivné přikázání od svého Otce: položit svou duši a opět ji vztí. Nikdo na ni neměl práva, nikdo ji od něho nemohl odejmout a nikdo jej k položení jeho duše nemohl donutit. On ji položil v dokonalém souladu – jednotě s Otcovou vůlí zcela dobrovolně, ochotně a rád! Proč? Za tebe a za mne! Tento předivný skutek znamená, že Pán nejen miloval tebe a mne víc než sám sebe, ale též to, že položil svůj dokonalý, čistý, Bohu tak drahý – plný duchovní život jako výkupné v náhradu za tvůj a můj bídny, hříšný, neužitečný a odsouzenihodný život – tedy i za tvé duchovní živoření! Jsi tedy nejen spasen – vykoupen pro věčnost, ale též spasen a vykoupen ze svého bídného tělesného života, který je mocí Boží v Kristově kříži souzen, odsouzen a zahlassen. Tak jako je nezvratnou skutečností, že Kristus zemřel, že Kristus zemřel na tvém místě za tebe, tak je také nezvratnou skutečností, že jsi i ty v Něm a s Ním zemřel – že jsi mrtev! Meč na obě strany ostrý z ruky nebeského Ahoda pronikl zcela do tvého nitra. Není více tlustého otrokáře Eglona – zůstává pouze vitézný nebeský Ahod v tvém životě a signál jeho trouby – vedení Ducha svatého – Boží pokyny k skutkům a práci vitézného života víry, lásky a naděje. Zde není více místa pro uplatňování vlastní vůle, ale místo pro zjevování vůle Boží a její plnění na principu bezvýhradné poslušnosti. Zakoušíš život, v němž s radostí vyznáváš: „S Kristem ukřížován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ je ve mně“

Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u vře Šyna Božího živ jsem, kterýž zamíloval mne a vydal sebe samého za mne" (Ga 2:20).

Drahý bratře, sestro, máš ještě své vlastní představy o dítkách Božích, o dile Páně, o své účasti v něm? Máš ještě své nároky a podmínky? Máš ještě svá zklamání, své obavy, svou hořkost v srdci? Máš ještě své nálady, rozmary, svou neústupnost či nedůvěru k bratrům, sestrom? Jsi ještě plný svých vlastních žádostí, přání, tužeb? Nedovedes dosud snášet křivdy, zapomínat na ně a odpoutět? Projevujes dosud nad něčím svou nespokojenost, netrpělivost? Stěžuješ si ještě na někoho či na něco, nebo dokonce ještě reptás a vycítas něco Pánu? Jsi dosud přesvědčen o svých kvalitách a o své nepostradatelnosti? Toužíš dosud po sebeuplatnění, uznání, vděku a ocenění své práce? Jsi dosud přesvědčen o tom, že ve všech tých neúspěších a nesnázích je vina vždy pouze na druhých či na nepříznivých okolnostech? Jsi dosud v zajetí svých komplexů méněcennosti či otrokem své ctižadosti? Jsi často skličený a v depresech, protože se všecko vyvíjí docela jinak, než ty si přeješ? Jsi dosud přecitlivělý a nedůklivý nebo dokonce urážlivý v domnělých či skutečných křivdách vůči sobě? Soudíš dosud druhé a jsi pohotový ke kritice jejich osoby a práce? Jsi ještě plný sám sebe a unavuješ druhé svými malichernými stárostmi? Nebo jsi snad pln svých "ušlechtilých" a "nezáštitných" předsevzetí sloužit Pánu a lidem? Máš dosud takové pozemské starosti a trápení, která ti nedají spát? Jsi zajatcem svých pozemských plánů, představ, žádostí nebo práce? Jsi ještě zotročen svými povinnostmi, plný své nervozity a neklidu? Nebo dokonce zotročen tělem s jeho nečistými žádostmi, sklony a vášněmi? Upadáš snad do zoufalství nad sebou samým a nad žalostným stavem a duchovním úpadkem celé církve? Myslíš si ještě o sobě, že jsi Pánem povolán k velikým věcem? Propadáš skepsi, pochybnostem a ztrácíš víru?

To vše je svědectvím, že jsi dosud živ v těle a ne v DUCHU. Svědectvím, že jsi buď ještě vůbec svou duši Pánu nepoložil anebo dosud nepoznal a nepochopil, že si ji Pán již od tebe vzal – že ti dosud není zjeveno tajemství té vlastní smrti v Kristově smrti a ta požehnaná skutečnost, že je v tobě živ Kristus – ta naděje slávy (Ko 1:27)! Od chvíle, kdy ti slovo Boží a Duch svatý dá totiž svědectví tvému duchu, že jsi s Kristem ukřižován, nemůžeš již nic činit sám od sebe než očekávat na Něho a Jeho pokyny, poznávat Jej a Jeho dílo stále více a ve všem – v každé malichernosti tvého všedního života, v každé radosti i těžkosti – v příjemném i v nepříjemném! Už víc, že vše přichází shůry a smíš vše brát s vděčností z Jeho ruky! Celé tvé vědomí je naplněno onou blaženou skutečností Boží přítomnosti, Jeho vedením, Jeho ochranou, Jeho pokojem – uskutečňováním a naplněním Jeho vůle v tvém životě. Stal se onen div Boží milosti pro tebe – toho nejhoršího člověka na světě: není ho již, zemřel – a žije Kristus! Jsi dosud v těle a přece „nejsi v těle“, ale v DUCHU, poněvadž Duch Boží v tobě přebývá!

Kk

NAJVÄČŠÍ VERŠ V BIBLII

JÁNA 3:16

Boh tak miloval svět, že dal svojho jednorodeného Syna,
aby každý, kto verí v Noho nezahynul,
ale mal večný život.

BOH – najväčšia autorita

Evanjelium má základ v Pánovi Vesmíru. On je Stvoriteľ a Otec nášho Pána Ježiša Krista. Veríť evanjeliu znamená uznať Jeho existenciu a Jeho Majestát.

TAK – najväčšia miera

Obmedzený človek sa môže oboznámiť s neobmedzenosťou Boha. Každá dobrá vlastnosť má súvislosť s Jeho bezhraničnosťou. Aj Jeho vlastnosti – svätość, spravodlivosť, dobrota, láska alebo milosť, sú neobmedzené. Pre hrievníka nemá v týchto vlastnostiach žiadne limity.

MILOVAL – najväčší skutok

Boh dokázal svoju lásku k Noemu cez koráb, k Mojžišovi cez truhlu zmluvy,

k Izaiášovi cez chrám. Ale najväčši demonštroval svoju lásku v osobe a diele Spasiteľa. Celý Jeho život bol skutočnosť lásky, no ten najväčší je Golgota.

S V E T – najväčšia spoločnosť

Nekonečná Božia láska zahrnuje každého človeka na zemi. Bez rozdielu pohlavia, rasy, národnosti, miesta alebo podmienok.

Z E D A L – najväčší dôkaz lásky

Všetky ľudské náboženstvá zdôrazňujú to, čo má človek dať Bohu alebo bohom. Ale kontrast – kresťanské evanjelium poukazuje na to, čo Boh urobil, dať človeku. On dokázal svoju lásku obetovaním Toho najdrahšieho.

S V O J H O J E D N O R O D E N E H O S Y N A – najväčší dar

Nikto nikdy a nikomu väčší dar nedal. V Pánovi Ježišovi Kristovi je večný život, ospravedlnenie, posvätenie, vykúpenie a mnoho iných vecí. Ale predovšetkým Ho musíme prieť ako dar.

A B Y K A Z D ĸ – najväčšie pozvanie

V Kristu niesť žiadnych zábran každému dosiahnuť spasenie. Každý skutočný kresťan, kazateľ alebo misionár zdôrazňuje, že evanjelium je pre každého, bez výnimky.

K T O V E R I – najväčšia jednoduchosť

Najmenej 150krát je v Novom Zákone výzva veriť v evanjelium. Neprinášame Kristovi nič materiálneho, ale oddávame sa Mu celí, takí, akí sme, so všetkými biedami, aj potrebami.

V N E H O – najväčšia príťaživosť

Pre každého veriaceho človeka je centrum Kristus. Ak nerešpektujeme Jeho slová, nie sme skutočne veriaci v Noho. Keď hľadáme na Jeho divy, javí sa nám ako predívny. Keď Ho vidíme na kríži, musíme sa preňho rozhodnúť!

N E Z A H Y N U L (Nezahynie – angl.) – najväčší sľub

Človek, ktorý nepozná Krista, je duchovne mŕtvy. Ak fyzicky zomrie, čaká ho večné zahynutie. Ale Spasiteľ zabezpečuje večný život.

V L E – najväčší rozdiel

Hrievník, ktorý dosiahne spasenie, stáva sa novým stvorením (2K 5:17). Odvrátil sa od tmy a chodí vo svetle. Prešiel zo smrti do života. Oslobodený z otroctva, žije v slobode. Rozdiel je naprosto presvedčivý.

M A L – najväčšie ubezpečenie

Niet pochýb o spasení v Kristu. To nie je „snáď“, „možno“, alebo „dúfajme, že“. Kto prijal Krista, má skutočný majetok, vyriešený problém života a živého Pána. Môže se naňho úplne spoľahnúť.

E C N Y – najväčšie trvanie

Dar duchovného života z Boha prináša novú kvalitu do nášho života. Dáva ju sám Boh. Zvoliť si Ho znamená večnosť, nekonečnosť, pretože On sám je nekonečný. Znovuzrodenie prebehne raz, ale potom už platí naveky.

Z I V O T – najväčší majetok

Duchovný život je tajomstvo nad všetky iné tajomstvá. Máme ho preto, že sme sa znovuzrodili. Môžeme rást a rozvíjať sa v duchovnej sile, pretože ju máme. Môžeme mať obecenstvo s Bohom, pretože existuje. To je život s veľkým „Ž“.

V D Á K A B O H U Z A N E V Y S L O V Y T E L N Í D A R (2K 9:15)

Ľudské slová nie sú schopné opísť veľkosť spasenia, ktoré Boh ponúka v Kristu každému. Myslime na to vždy, nielen keď si pripomíname narodenie alebo smrť Pána Ježiša Krista!

Z angl. prel. a upravil -jk-

● Austrálie: Každých 11 vteřin zazvonil u Australské biblické společnosti telefon, když 7 745 volajících chtělo v jediném dni slyšet verš Bible, který tato společnost vysílala rozhlasem. V průměru této služby denně využívá kolem 800 lidí.

● Indonézie: Podle zpráv z Indonézie

je tam akutní nedostatek Biblie. V rozpočtu Světového svazu biblických společností dostává se již Indonézie – za Indii – na druhé místo s částkou skoro 1 milión marek na vydávání Biblí. K této sumě může výhledově indonézské kresťanství přispět jen asi dvěma procenty.

Mladý turista jenej z najvyspelejších krajín sveta si zaumienil absolvovať sám cestu Saharskou púšťou. Bola to rozhodne veľká opovážlivosť i určitý hazard so životom. Mal však okrem odhadlania v rukách „tromfy“, ktoré mu dávali šance na úspech: Dokladne preštudoval trasu svojej púte, bol veľmi dobre vystrojený i vyzbrojený a okrem toho šiel na vec vedecky. Vedel totiž, že sa môže stretnúť so znáomou ilúziou púste, tzv. fatamorgánou. Pevne si zaumienil nepodlahnúť prípadným vidinám a neuhnúť z cesty, nech by sa diaľo čokoľvek.

Smelá púť sa začala. A možno povedať, že úspešne. Cesta prebiehala presne podľa plánu. Došlo však k neočakávanej situácii. Po jednej z búrok jednoducho stratil orientáciu a začal blúdiť. Zásoby jedla a vody sa rýchlosťne mihali a mladý muž začal mať obavy o svoj osud. — Len nepodlahnúť panike! — neustále si opakoval. V tom v diaľke zbadal oázu. — Je to fatamorgána — bola jeho prvá reakcia. — Ale vyzerá to ako skutočné! Čím viac sa k nej blížil, tým viac sa mu všetko zdalo skutočné: palmy, zeleň rastlín, dokonca počul žblnkanie čistej, pramenitej vody. Vody, ktorá znamenala život. — Asi som pomátený, ved je to také napohľad reálne. Nemôžem, nesmiem však tomu veriť, je to predsa len fatamorgána. Niekoľko krokov od prameňa vody, vysiený padá a zomiera...

O niekoľko dní našli jeho mŕtve telo dvaja beduini. Obaja sa nesmierne divili: — Niekoľko krokov od prameňa vody, od prameňa života skonal mladý človek. — Nerozumiem tomu — vraví jeden. — Asi to bol pošetilec. Ale druhý pochopil: — Ja viem, prečo zahynul. Bol to moderný človek...!

PÁR KROKOV OD PRAMEŇA

Poznali sme ich
Poznáme ich
Niekto sú nám blízki
Privelmi blízki
Manželky
Manželia
Deti
Rodičia
Svägrovia, sesternice, bratranci, tety
Spolužiaci a kolegovia v robece
Náhodní známi z nízkych i najvyšších kruhov
Aj milióny ľudí okolo nás
Ktorých denne stretávame
Na uliciach

Vo vlaku
V električkách
Na lesných chodničkoch
Alebo hocikde inde
(Tí nás však poväčšine málo zaujímajú
Prípadne vôbec)
Každý však ide k určitému cielu
Poniektoři sa pustili púšťou k Sionu
Za Pánom Ježišom Kristom
Poniektoři obdivujú Ježiša Krista
Sú im sympathetic Slonskí pútnici
Kresťanstvo je predsa fantastické
Je im také blízke
Poniektořím je všetko jedno

Cieľ života
Aj osobnosť Ježiša Krista
Poniektoři ho nenávidia
A majú cieľ
Humanita
Prosperita
Romantika
Príroda
Hudba
Filozofia
Alebo vypíti slasti života do dna
Aj tí sú pútnici Saharskou púšťou
Aj tí predchádzajúci
Aj tí pred predchádzajúcimi
Poznali sme ich
Poznáme ich
Niektoři sú nám veľmi blízki
Veľmi
Pýždeň sme boli spolu
Jedla i vody nadostáč
Boli sme v oáze
Ten druhý však pri prameňi zomieral smädom
Streltol som mladého muža
Poznali sme sa z konferencie kresťanov
Bolo mi ho túto
Zomieral pri prameňi
Poznal som kapacitu
Vynikajúco poznal teóriu prameňa
Dnes už nežije životom kresťana
Desiatky rokov putovala jedna
Druhým a najmä tým najmenším
Hovorila, aj spievala o krásach prameňa
Pár krokov od neho dnes zomiera
Kto vie, či sa k nemu ešte doplázi
Aby bola hľavnou vytrhnutou z ohňa
Vlani sme boli pár krokov od prameňa
Na Nový rok sme boli pár krokov od prameňa
V mrazivé Februárové ráno sme boli pár krokov
od prameňa
Držali sme v ruke vetvičku zlatého dážďa
A boli sme pár krokov od prameňa
Slzy nám padali po tvári, keď kolega hovoril o Kristu
Pár krokov od prameňa
Brat
Sestra
Priateľ môj
Putuješ Saharskou púšťou
Práve si prišiel do oázy
Oj, nie je to fatamorgána
Si vysiený smädom
Hľa, tu tečie prameň živej vody
Stojíš pár krokov od neho
Napi sa
Napi sa dochuti
Chceš predsa žiť
Ži teda

-jk-

Prítomné tri nebesia

Slovo „nebo“ – „nebesá“ je v Písme používané v trojakom rozdielnom, ale vymedzenom zmysle.

1. Sk 14:17 – tam čítame o nebi ako o zemskej atmosfére. „...dávajúc nám dažde z neba...“ To je ovzdušie našej zeme.
2. Výsosti, „ponebeské miesta“ (prekl. Roháčkov), hviezdné nebo, kde sa združujú kniežatstvá a mocnosti zla (vid Ef 6:12).
3. Nebesia nebies, tretie nebo, Boží trón, miesto Jeho prítomnosti. „Ty si učinil nebesia, nebesia nebies a všetko ich vojsko...“ (Neh 9:6). „...máme takého veľkáza, ktorý sa posadil po pravici trónu veličenstva v nebesiach“ (Žd 8:1). To bolo to tretie nebo, do ktorého bol Pavel vytrhnutý (2K 12), keď asi ležal ukameňovaný pred Lystrou (Sk 14:19–20). Raj je tedy tam, v nebi, kde je veľká radosť nad jedným hriechnikom, činiacim pokánie (Lk 15:7).

Čo zjavuje Biblia o umiestení raja (nebies) a Božieho trónu?

Kde je nebo? Duchovne veľmi blízko. Odísť z tela znamená byť prítomný u Pána. Mnohí sa pokúšali zistiť, ako ďaleko je nebo. Jednu vec však vieme, že je dosť blízko, aby nás Boh počul, keď sa modlím.

Kde je Boží trón a raj? Zmŕtvychvstalý Pán Ježiš mal telo z mäsa a kostí, vstúpil na nebesia a žije teraz v nebi v tomto oslávenom tele. Mŕtvi v Kristu sú „von z tela“ a u Pána. To znamená, že nebo je na určitom mieste a nie hocikde, všeobecne.

Pamäťame, že raj a Boží trón spolu úzko súvisia. Mnohé miesta Písma svedčia, že Pán Ježiš vstúpil na nebesia a posadil sa na Božej pravici (Lk 24:51, Sk 1:9–11, Mk 16:19, Žd 8:1, 9:24, Sk 7:55–60). Raj, miesto spravodlivých, musí byť v tých istých oblastiach, ako Boží trón. Je jasné, že sú spolu, že Kristus sedí po pravici na Božom tróne a o zosnulých svätých čítame, že sú s Ním. Podľa toho je trón v treťom nebi, v mieste, kde sú i spravodliví v raji, ktorý je v treťom nebi.

Niekto proti tejto správe Písma namietajú, poukazujúc na Jána 3:13: „o nikto nevstúpil hore do neba“, a Skutky 2:34: „Lebo Dávid nevstúpil na nebesia“. J 3:13 – Pán používa tento výrok pred svojou smrťou a vtedy skutočne ešte nikto nevstúpil do neba. Ale to, že „nikto nevstúpil do neba“, bol myšlený človek v tele. V tomto zmysle nikto nevstúpil do neba v tele, pretože vzkriesenie tela ešte nenastalo.

Sk 2:34 – Peter hovorí o Dávidovom tele a nie o duši. Predmetom textu je vzkriesenie Pána Ježiša. Boh Ho vzkriesil telesne, mal vzkriesené, oslávené telo. Kristus vstúpil na nebesia a je povýšený Božou pravicou. To ale neprilieha na Dávida, pretože on nevstúpil (telesne) na nebesia.

Tedy ani jedno z týchto dvoch miest nie je v odpore s učením, že spravodliví sú v treťom nebi, v raji.

Nebliblická teória o nejestovovaní po smrti

Mnohí falošní učitelia hovoria, že mŕtvi nemajú vedomie a vôbec nejestovujú medzi smrťou a vzkriesením. Blud, že fyzičká smrť je prerušením všetkého vedomia až do vzkriesenia tela, sa obyčajne volá „spánok duši“. Ale toto pomenovanie je nevhodné, pretože tito istí tvrdia, že človek nemá dušu a keď ju nemá, nemôže „spáť“. Odvolávajú sa pritom na niekoľko málo miest Starého zákona:

1. „Lebo žíví vedia, keď zomrú, ale mŕtvi nevedia ničoho... lebo nieto diela, ani výmyslu, ani vedomosti, ani múdrosti v riši mŕtvych, kde ideš“ (Kaz 9:5, 10).

2. „Nie mŕtvi budú chváliť Hospodina, ani žiadaj z tých, ktorí zostupujú na miesto mlčania“ (Ž 115:17).

Podľa týchto slov vraj človek po smrti nič nevie, nemá vedomie ani pamäť, je v stave mlčania a tedy nejestovuje.

Ako odpovedeť nech je znova pripomennuté: Starý zákon je veľmi mlčanlivý pokial ide o budúci život. Je to pološero proti tomu, čo zjavil Pán, pretože to bolo ponechané Jemu (2Tm 1:10). Hrob obmedzuje starozákonny rozhľad, tu prestáva aktivity človeka. Ale Nový zákon učí, že za hrobov je vedomie a poznanie, ako to v ďalšom uvidíme.

Citát zo Žalmu 115:17 je osamotený. Je vytrhnutý, oddelený od toho, čo predchádza a nasleduje. Podľa 2Pt 1:20 nijaké proroctvo sa nedeje z vlastného rozlúštenia, to zn. že nesmieme vyberať verše z Písma odlúčené od súvislosti a vyladať ich osobitne. Keby sme tak robili, mohli by sme ľahko dokázať z Biblie, že nieto Boha, veď v Ž 14:1 a 53:1 stojí: „Nieto Boha.“ Ale keď necháme tieto slová tam, kde sú v celku, vidíme, že to má úplne iný význam.

Podobne v Ž 115:18 stojí: „Ale my budeme dobrorečiť Hospodinovi odteraz až na veky. Halelujah!“ Kto má sláviť Hospodina až na veky, musí mať život a vedomie až na veky a nemôže byť bez vedomia a bez existencie až do vzkriesenia.

Keď si všimneme slová Kaz 9:5, 10, ktoré sú tiež vytrhnuté z kontextu a keď doplníme miesta o chýbajúce verše, ujasní sa nám zmyslel: „Lebo ten, kto je zvolený ku všetkým živým, má vždy nádej, lebo je lepšie živému psovi, ako mŕtvemu ľvu. Lebo žíví vedia, že zomrú, ale mŕtvi nevedia nič, ani nemajú viacej nijakej odpaty, lebo sa zabudla ich pamiatka. Aj ich láska, aj ich nenávist dávno zahynula. A nemajú viacej nijakejho podielu na veky v ničom tom, čo sa deje pod slnkom“ (9:4–6). Tento text hovorí len o tom, čo môžu mŕtvi vedieť robiť, alebo prijať z toho, čo sa deje „pod slnkom“, t. j. na tomto svete. A to je samozrejmé, keď niekto zomrie, že nemá nijakého podielu v tom, čo sa deje na tomto svete.

Slovo „pod slnkom“ je klíčom knihy Kazateľ a nachádza sa v nej 29krát. Kazateľov rozhľad je obmedzený na veci, ktoré je možno vidieť, poznať a robiť na tomto svete. Preto verš 10 neobsahu-

je Božie zjavenie o stave mŕtvych.

Tedy učenie o „spiacich dušiach“ nemá v Starom zákone podklad.

Teraz sa pozrieme, čo o tom čítame v Novom zákone. a) „Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previneniacach a vo svojich hriechoch“ (obživil) (Ef 2:1). Tu sa hovorí o neznovuzrodených, že sú bez vedomia, alebo bez bytia, lebo ako zno-vuzrodení majú vedomú existenciu.

b) „Tento môj syn bol mŕtvy a ožil“, čítame o stratenom synovi (Lk 15:24) a „... ale rozkošiaca zomrela, hoci žije“ (1Tm 5:6). Slová „mŕtvy“, „zomrela“ neznamenajú bezvedomie, ani nejestovanie.

Ani slová „spáť“, „usnul“, ktoré sa vzťahujú na smrť, nevyjadrujú zánik, nejestovanie.

c) Pán Ježiš povedal o Lazarovi: „Lazar, nás priateľ usnul, ale idem, aby som ho zobudil zo sna“ (J 11:11–14). Keď sa učenici domnievali, že ide o spánok sna, vtedy im Pán otvorené povedal: „Lazar zomrel“.

Tu hovorí Pán Ježiš o smrti ako o spánku, ale je zrejmé, že nehovorí o duši Lazara, ale o jeho tele, lebo po-kračuje: „...idem, aby som ho zobudil zo sna“ a to vykonal tým, že vzkriesil z mŕtvych jeho telo. Dodatočný dôkaz vidíme v slovách Martý: „Panе, už smrď.“ To dokazuje, že učenici vedeli, že nie duša, ale telo Lazarovo spí.

d) V Mt 27:52 sa hovorí, že pri smrti Pána Ježiša „mnohé telá zosnulých svätých vstali“. Slovo „telá“ v tomto výroku svedčí, že pojmom „zosnulých“ platí o telách, nie o dušiach, lebo inakšie slovo „telá“ by bolo možné vyniechať a text napsať: „mnohí svätí, ktorí spali, vstali“ – namiesto „mnohé telá zosnulých svätých vstali“.

e) Kameňovanie Štefana skončilo tým, že „usnul“, t. j. zomrel (Sk 7:54–60). Slovo „usnul“ nemôže znamenať, že Štefana duša, či duch, stratili vedomie, alebo že prestali jestovať. Verš 55 hovorí, že „uprel zrak do neba a videl slávu Božiu a Ježiša stáť po pravici Božej“. Keď zomrial, hovoril: „Panе Ježiši, prijmi môjho ducha.“ Prečo by sa takto modlil, keby jeho duch mal smrťou zaniknúť, prestati existovať, alebo stratit vedomie?

f) V 1K 15:20 je zjavené, že „Kristus vstal z mŕtvy, prvotina tých, ktorí zo-snuli“. Tu tiež slovo „zosnuli“ jasne hovorí o tele a nie o duši, lebo obsahom tejto kapitoly je vzkriesenie tela.

Ked sa slovo „usnul“, „spí“, vzťahuje na mŕtvy, vždy hovorí o tele. Mŕtve telo sa javí samozrejme ako spiacie. Ni-kde v Biblia nenájdeme, že by duša od-delená od tela spala. Spánok je oblas-tou tela.

Upravené

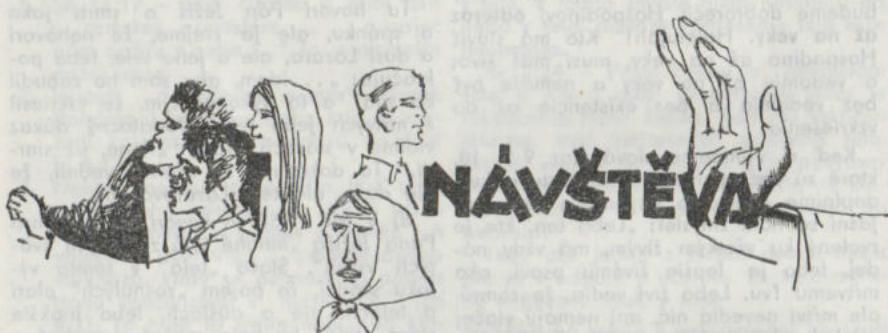
K. Sabiers

● SAREPTA – V létě r. 1971 bylo vy-kopáno na povrch místo, kde vdova ze Sarepty hostila Eliáše v době hladu. Ar-cheolog Jakub Pritchard z pensylvánské univerzity již objevil keramiku, pece, ná-dobu na úschovu vína či oleje, která je snad větší než ta, již měla vdova. Místo zvané Sarepta bylo ve starozákonné době dvakrát tak velké jako je nyní. Mělo asi 20 tisíc obyvatel. A Bůh si vybral jednu vdovu!

● BRNO – V květnu t. r. uskutečnilo se v Brně dvoudenní regionální shromázdění členských církvi Křesťanského mirové konferece. Projednány byly otázky a úkoly mirové angažovanosti církvi a křesťanů v současné mezinárodní situaci. Bylo zdůrazněno, že angažovanost věřících v mirovém činnosti vyrůstá především ze základů jejich křesťanské etiky.

● Před dvěma roky autor knihy Expedice Kon-Tiki, Thor Heyerdahl, úspěšně přeplul Atlantik na člunu vyrobeném z papyrusového rákosí. Byl to jeho druhý pokus dokázat, že starí Egypťané mohli přeplout do Střední a Jižní Ameriky před 4–5 tisíciletími. Při prvním pokuse v roce 1966 byla loď 600 mil před Barbadosem natolik zaplavena vodou, že ji musel opustit. Heyerdahl se potom obrátil k Bibli. Tam četl, že Mojžíšova matka udělala košík z rákosí a omazala jej živici a smolou. Rozhodl se následovat tento příklad: konec každého papyrusu, použitého ke stavbě nového člunu, pokryl smolou a na něm úspěšně plaval z Maroka do Barbadosu.

Jaká to krásná aplikace biblické moudrosti! připr. -stu

Karol Szakonyi je autorem zajímavého dramatu s názvem „Omluvte po-ruchu“, které řeší velmi aktuální problém televizního diváka. Jeho děj se odehrává v rodině příslušenství pojmenované — v rodině Šťastných. Teplo domova tu nahrazuje záře televizní obrazovky. U té se všichni večer scházejí, aby projevovali rodinnou sounaležitost. Nalézájí u ní své pohodlí, nesnaží se nijak namáhat svůj mozek — typičtí maloměšťáci dneška. Mluví spolu jakoby jinými jazyky, nemají jeden pro druhého ani soucit, ani pochopení, „nemají čas“ vyslechnout se navzájem. Mluví spíše každý pro sebe nebo jeden přes druhého, zahledění jen do svých problémů, do svých starostí a svých zájmů, bez špetky vzájemného porozumění. Z jejich otupělého zírána na obrazovku, která je tu samozřejmě symbolem života, je nemůže nic vytrhnout. Nic je nevzruší, ničim se také nedají vyrůštit.

Jako důkaz naprosté otupělosti svých hrdinů povolává autor do hry postavu jménem Kristos, která už jen svým jménem, ale i svým chováním

za normálních okolností musí udít, ale zde v této podařené rodině je přijata jako nový podnájemník naprosto lhůstejně. Na jeho pozdrav: „Přinesl jsem vám pokoj a radost...“ nikdo nereaguje. „Vidíš, říkal jsem ti, že pro mne nemají čas“, praví Kristos. „Snad bys měl na sebe upozornit nějakým zárazkem“, vybízí jej syn, člen rodiny, který je přivedl. Kristos se zdráhá, ale pak vztahuje své ruce a proměňuje vodu ve víno — avšak bez odesvěty. Následuje uzávření ochrnutého souseda, sedícího na tříkolce, který stržen dějem detektivky vyskakuje a — zase si sedá. Nikdo, ani uzdravený tuto změnu nezaznamenal. Konečně způsobí potoru televize, dochází k rozladění. Přítomnost hosta však nikoho nezajímá.

Závěr je pozoruhodný. Syn po všem, co se událo, bere svá zavazadla a odchází. Společnost zůstává nevzrušená, apatická, ponořená do sebe, do svého světa. Recenzent k tomu dodává: s přirozenou chutí se zasmál humorným s tuacím pocitujete vnitřního diváka i mírné zamrazení. (Týdeník ČST, zn. hš).

My křesťané ono zamrazení pocítujeme velmi často. Nelze proto jinak, než vyjadřit autorovi upřímný obdiv nad výtiskným obrazem člověka našeho věku, křesťana i nekřesťana.

Jistě chápeme, že v zásadě nejde jen o chorobné sugestivní hledění do obrazovky televizoru, nejde jen o pohodlnou konsumaci zábavných pořadů. Jde o falešnou představu života, o zvláštní, uměle vytvořený myšlenkový svět, v němž se jedinec uzavírá, opevňuje a odčizuje. Obklopen tvůrčím úsilím, záplavou technických vymožeností považovaných za dary stoteč, za devízy k nabytí volného času, svobody a radosti — zůstává člověk osamocený, nezúčastněný a neschopný samostatně duchovně i duševně žít.

Životní styl rodiny Šťastných nelze obhájit, ale lze mu rozumět. Lze pochopit, že povrchnost zájmu o druhé, lehká zábava a rozptýlení je protiváhou výrobního mechanismu, který člověka našeho věku vyčerpává a přetěžuje. A nejednom je tomu také pro velké nároky na statky vezdejší. Uštvang člověk pak vyhledává a vychutnává obdech, klid a pasivitu.

Žel, že nic nezbarvuje člověka zodpovědnosti za jeho vlastní život. Kristus vstupuje do života se záslibením, že každý člověk smí žít vítězný, aktivní a cítové bohatý život, život výry, lásky a naděje SÁM V SOBĚ, ve spojení s Kristem. On přichází do rodiny „Šťastných“, aby je učil štastné.

Tragédie je v tom, že mnozí nejsou schopni vyslechnout, co jim nabízí, neumí samostatně myslet a rozhodovat. Iží filosof Platon zpozoroval, jak obtížné je přesvědčit zajatec v jeskyni (obraz lidstva), že pohyby na stěně jsou jen stínů osob pohybujících se vně podél jeskyně. Jsou důkorce náchylní považovat všechny zdravé lidé, žijící pod sluncem, za nemocné s pokaženým zrakem.

Jen Ježíš Kristus je východiskem, je Světletem, Zdrojem života. Kdo mu věří, je vyzván, aby šel k němu a napil se. Takový „nebude žít na věky“, neboť bude mít zdroj, který nikdy nevyschne a nikdo jej nezastaví. „Z života jeho poplynou řeky vody živé“ (J 4:14, 7:37, 38). Z této pozice nezávislosti smí pak člověk DOPLŇOVAT svůj život kulturním bohatstvím minulosti i přítomnosti.

Ježíš však nechce být jen podnájemníkem tvého života, jen přítelem v nouzi a občasným rádcem, chce být tvým Spasitelem a Pánem, který převezme do svých rukou celý tvůj život i s ujištěním, „že ti dá věčný život a že z Jeho rukou tě nikdo nevytrhne“. Svoji lásku k člověku zjednává na kříži, kde dává sám sebe v oběť za naše hřichy.

Služebníci Ježíše Krista se v dnešní době nalézají v podobné situaci jako jejich nepochopený a zamítaný Mistr. Slovo o odpusťení, pokoji a radosti se dostává různým způsobem do lidských srdcí, která jsou již okupována tím „svým šťastným světem“. Ale přece se s ním někteří rozcházejí, balí svá zavazadla a jdou za Ježíšem, který dodnes volá „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtížení jste, a já vám odpočinutí dám“ (Mt 11:28). Chceš jít s námi? V Kristu najdeš Krále života, a s Ním i ztracený ráj srdcel

-šek-

ČAKAŤ NA BOŽIČAS

Všetko má svoj čas a svoju hodinu" (Kaz 3:1). Povinnosťou každého veriaceho človeka je trpeživo očakávať na Boží čas. Tak isto je povinnosťou posluchať Boha vo všetkom i keby to prinieslo utrpenie. Boh má právo určovať pre nás všetky naše veci. „V Tvojej ruke sú moje časy“ (Ž 31:16). Preto Boh od nás požaduje, aby sme sa prispôsobili Jeho času. Len On vie, aké veci má pre nás zariadiť. Máme sa nielen s nimi oboznámiť, že naše veci sú istejšie v Božich rukách, ako by boli v našich. Preto hovorme so žalmistom: „Túzobne som očakával na Hospodina a naklonil sa ku mne“ (Ž 40:1).

Smutné je nečakať na Pána a nechcieť sa podrobiť Jeho vôle. Netrpezlivosť berie veci z Božích rúk a opováži sa pochybovať o Božej dobrote. Veľmi vážne sú zmienky tohto druhu v Písme. Keď sa Mojžiš dlho nevrácal z vrchu, kde mu Boh podával zákon, ľud sa zhromaždil k Áronovi a žiaľal, aby im urobil boha, čo Áron poslúchol (2M 32:1). Boh odkázal Saulovi, aby čakal v Gilgale sedem dní. On však nečakal, vzal veci do svojich rúk a utratil kráľovstvo.

Keď si toto uvedomime, zistíme, aká je to zlá vec – nečakať na Pánov čas. Keď dovolíme, aby sa nás zmocnila netrpezlivosť, otvoríme tým dvere mnohým nebezpečenstvám. Tak sa to prihodilo i Abrahámovi, keď nečakal na Boží čas, ale podľahol Sárinej rade. Z toho bol iba Izmael. Na Izáka musel čakať pri veľkom nepokoji v dome. Tak bolo aj s Izraelom, ktorý raz povedal: „Márne, lebo my pôjdeme za svojimi myšlienkami a budeme robiť umienenosť svojho zlého srdca“ (Jr 18:12). Aká to škoda, že si mnohí i dnes podobne počínajú. Aký výsledok potom môžu očakávať iba taký, ako sme videli v spomenutých prikladoch.

Na druhej strane – aké požehnané je čakať na Boží čas, o tom svedčia i tieto slová: „Preto bude očakávať Hospodin, aby sa zamiloval nad vami... Blahoslavení sú všetci, ktorí očakávajú na neho“ (Iz 30:18). Ako: „Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodina a ktorého nádejou je Hospodin“ (Jr 17:7). Podobne znejú aj slová: „Dobrý je Hospodin tým, ktorí očakávajú na neho, duši, ktorá ho hľadá“ (Pl 3:25). Pán Ježiš sa vyjadruje: „Svojou trpezlivosťou si dobytie svoje duše“ (L 21:19). Vierou sme prijali Krista, trpezlivosťou vládneme nad svojimi dušami.

To je výsledok očakávania na Boží čas. Len keď sa tomu naučíme, požívame pokoj i v nepokojných časoch, v akých cirkev musí žiť a pracovať. Nuž tak bud'me všetci a vždy ľuďmi očakávajúcimi na Boží čas. Nebojme sa, Boh nepride ani priliš skoro ani neskoro, ale iba v pravý čas. Keď to vieme, trpeživo čakajme na Jeho čas a nebudem sklamani.

J. S.

ČO TVOJE MIESTO?

Raz som kdesi čítal tento príbeh.

V jednom z bore malí brata, ktorý chodil veľmi pravidelnne na pobožnosti. Svoju pravidelnosťou bol veľmi známy v z bore a práve to mu zachránilo život od nečakanej smrti. Chodieval tak pravidelnne, že keď sa jedného dňa neukázał v zhromaždení, boli všetci prekvapení. Jeho neprítomnosť urobila rozruch. Pretože vedeli, že žije v dome sám, hned se niekoľkí vybrali k nemu, aby zistili, čo je príčinou. Našli ho v posteli. Bol tažko nemocný s vysokou horúčkou. Viediac stav svojho spoluhrata, privolali le-

kára. Len rýchly lekársky zásah mohol zachrániť unikajúci život. A tento zásah prišiel v pravú chvíľu. Prišiel vďaka tomu, že bolo o ňom známe, že pravidelnne chodí do zhromaždenia.

Divia sa nad tebou, keď raz neprídeš do zhromaždenia? Alebo sú to nik ani nevšimne, že fa niet, lebo je to taká tvoja obyčaj...? Všimnime si Pána Ježiša: v určenú čas chodil do školy, na sviatky do chrámu a keď raz nepríšiel, jedni druhých sa pýtali: – Čo sa vám zdá, že nepríšiel?

Čo tvoje miesto? Býva často prázdro? Nebude raz žalovať proti tebe vlastná lavica? Neopúšťajte svoje zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj. – spe-

3. Obránci kresťanských zásad

Výklad

Zjevení 2:12-17

Už tím, že se teď Pán Ježiš predstavuje ako ten, jenž má „dvojsečný meč“, je jasné naznačeno, že jsou dány pomery, ktoré si vyžadují určitého boje. A mimoto jde i o blízkosť „satanova trůnu“. Je tu totiž sídlo vrchního soudu provincie. A ježto d'ábel či satan je původcem útisku kresťanů, pak v době, kdy už soudy rozhodovaly o popravách kresťanů, si hledí vytvořit z vrchního soudu svůj trůn. Pán církve tuto skutečnost bere v úvahu a vzhledem k ní zhodnocuje fakt, že sbor se vcelku přestá drží Jeho jména a nezapírá víru v Něho. Jeho věrný svědek Antipas není jinak blíže znám; není o něm totiž žádný mimobilický záznam.

„Mám však proti tobě „maličkosti“ (=oliga): máš tam některé, kteří se drží učení Baláma, jenž učil Baláma, jak způsobit synům izraelským veřejnou ostudu (=skandalon, „skandál“), způsobit totiž, aby jedli z obětovaného modlám a smilnili. A rovněž máš ty, kteří se podobným způsobem (=homoiós) drží učení mikulášovců“. Pán to nazývá „maličkostmi“ nejspíš proto, že tak to tam některí zlehčovali. Abychom pochopili, jaké scesti je naznačeno zmíinkou o Balámovi, ujasněme si, že z četby 4M 22–24 zprvu vzniká dojem, že Balám postupoval prorocky správně, protože podle vule Božího dobrořečil izraelskému lidu. Když čteme 4M 25:1–3, také ještě nevíme, že to souvisí s Balámem. Tepře z 4M 31:14–16 poznáváme, že věc dal vysetřit Možiš a že přítom bylo zjištěno nábožensko-politické podnikání Balámovovo: veřejně sice dobrořečil Izraeli, ale tajně poučil svého krále Baláka, aby pomocí dvorních a chrámových žen svedl Izraele k modlárství. Podobně tajným způsobem je možno se naučit způsobu mikulášovců, tj. metodě, jak pomocí náboženství udržovat moc nad prostým lidem.

„Nedojde-li ke změně smýšlení, budu k tobě rychle přicházet a s nimi bojovat mečem svých úst“. Ochranný boj vedou kresťané pomocí slov Kristových a ne svých vlastních. – „Vítězi budu dávat ze skryté manny a dám mu bílý kamínek (=pséfós) a nové jméno, napsané na tomto kamínku, jméno, o němž nikdo neví než ten, kdo je přijímá“. Sycení duchovním pokremem, který dává Kristus, má být skryté; nemá se „s tím chodit ven“ – chlubit se tím. Život kresťana „je skryt s Kristem v Bohu“ jenž nejradiji vidi, že k Němu v skrytu přicházíme se svými prosbami (Ko 3:3; Mt 6:5–6). Duchovní chléb, jež Kristus dává, nepotřebuje reklamu; je bez konkurence.

„Pséfós“ – byl v starém Řecku kamínek, kterým bylo možno o něčem důležitém rozhodovat; pro občana to mohl být hlasovací kamínek při účasti v nějaké volbě a soud ho mohl použít jako svého nálezu nebo výroku. Kdo od soudu dostal bílý kamínek, byl bez viny. O věřících v Pána Ježiše, jímž se dostalo od Něho odpuštění vin a daru Jeho Ducha, je možno říci, že se jim dostalo bílého kamínku a přitom osobního ujištění, že jsou kristovci, byť by i celý okolní svět o tom nechtěl vědět, a považoval je za kacíre. Osobně ujištěn o svém kristovství může být každý jen sám za sebe.

Přehled dějinného průběhu

Obranný boj, ktorého se kresťané museli chopiť již v údobi nástupu, se v údobi obrany rozrústá do obrovských rozmerů:

a) 320–460. Tertullian a Cyprian napsali knihy také s obranným obsahem proti prvním výskytům „balámovštiny a mikulášovštiny“. Byly však napsány v údoby utrpení a útisku, takže musely ležet uschovány a nemohly být šíreny opisováním. Ted po cí-

sařském vyhlášení svobody víry, kdy nastává možnost i pro obranu víry a kdy se do církve dostali lidé, jejichž práce už vykazuje stopy po uplatňování „balámovské a mikulášovské“ politiky, může být oněch uschovaných knih **hned** použito pro obranu. Už jsou totiž napsány. Hle, jak se Pán **dopředu** stará o výzbroj pro obranu víry a praxe svých věrných.

Tertullián v „Rozkladu proti heretikům“ zdůrazňuje, že dosud vznikají sbory, které mají praxi a povahu sborů **apoštolských**, že tedy jde především o **tuto apoštolskou posloupnost**, tj. o posloupnost sborů, jejichž šíření se podobá šíření určitých rostlin, jež se rozmnожují svými **odnožemi**, a že tyto sbory se po stránce praktické vyznačují svým **pohostinstvím**. – Ve spise „O křtu“ říká Tertullián: „Vírou zakotvenou v Otci, Synu i Duchu sv. přijímáme očištění od svých hříchů... Jsme ti, jímž se dostává blahodárného pomazání **Duchem**, neboť jsme na to připraveni... Je na prostu jenom jeden křest... Heretikové se nepodělují tím, čemu učíme. Proto i jejich křest **není** onen jeden křest. Nemají ho vůbec, protože ho nemají správným způsobem. A co člověk **nemá**, to se nemůže nikam započítat... Děti mají přicházet ke křtu až dorostou a příjmu poučení o tom, kam a k čemu mají přijít a proč...“

Cyprian v listě Caeciliovi píše: „Máme-li následovat Krista, je věru zapotřebí, abychom ho byli **poslušní** a činili totéž, co činil on, a co přikázal, aby bylo čineno... Není nutno jít za tím, co se stalo jen zvykem, protože máme jít za Boží **pravdu**... Není možno měnit něco, co Bůh přikázal skrze Krista. Jen kdo ho následuje, může zastovat jeho místo... Všechna disciplína víry a pravdy je mařena tím, že věrně neplníme, co se pro nás stalo duchovní normou“. V listě **Pompejovi**: „Zpupnost domýšlivosti záleží v tom, že se lidské tradici dává přednost před Božími ustanoveními... Kdo v souvislosti se svým křtem (tzn. se svou smrtí v Kristu; pozn. red.) se zbavil tých hřichů a takto se přeměnil ve zvláštního nového člověka, stává se způsobilým i pro přijímání Ducha sv. (vl. jeho mocí k nesení duchovního ovoce; pozn. red.) (Ga 3:26–27; 4:6)... Rikají-li heretikové, že křest je také u nich, musí vědět i o tom, že je tam také Duch, anebo připustit, že tam křest není, není-li tam Duch, protože křest bez Ducha nemůže existovat jako křest... V souvislosti se křtem umírá přece starý člověk a z Ducha se rodí člověk nový (Iz 3:3–8)... Količi-li pravda v kterémkoliv bodě, pak je nutno jít k jejímu božskému původu, tedy i k tomu, co se nám podává z evangelia i ze spisů apoštola“. A žejto sbírka jeho listů byla až po jeho smrti kvůdky uspořádána, je nutno v ní domnělý Cyprianův list o schvalování křtu nemluvit v sovislosti s kontextem pokládat za padělek. **Všechno**, co Cyprian napsal o křtu, se dá uplatnit jen při křtění uvědomělé věřících. Ve svém spise „O jednotě katolické církve“ má Cyprian na mysli **křesťanskou církev** v její obecnosti podle **Kristova ducha**; a jednotou biskupů miní jednotu správců jednotlivých místních sborů a nikoliv jednotu biskupů organizace tohoto jména, jímž jsou podřízeny diecéze v pozdějším smyslu. Tím prakticky je Cyprian, žák Tertullianův, „církevním otcem“ všech svobodně bratrských křesťanů, označovaných v historii názvem „kaciři a rozkořniči“.

Křesťanské sbory, jejichž mluvčím byl Tertullian a pak Cyprian, mají ho teď v **Donatovi**, jenž ve spisech této svých předchůdců má bohatou výzbroj pro obranu proti balámovství a mikulášovství. Rozpor se tu stává už tak zřejmým, že se křesťanům uvedených sborů proti jejich vůli neříká už jinak než „donatisté“. I císař Konstans

(337–352) je teď jejich odpůrce. Posílá k nim dva úředníky, aby jim – prý pro jejich vdovy a sirotky – dali peníze pod podmírkou, že se zapojí do jednoty církve. Donatus je odmítl a poznamenal, že císař se nemá starat o věci církve. Protože neprestal bránit nezávislost sborů, jímž sloužil, byl vypovězen z africké provincie. Jeho nástupce **Parmenian** se chápe pera a píše obranu zásad Kristových sborů. Teď je pero v rukou této křesťanů v neustálé činnosti: piší své obrany a opisují obranné spisy Tertullianovy a Cyprianovy. Na tomto poli by jejich odpůrci nemohli prokázat svou převahu. Proto je nařízena **ústní disputace**, která se r. 411 konala v Kartágu. Ač se i tam obrana bratří donatistů opírala o slova Kristova, nakonec císařův zástupce příkří vítězství jejich odpůrců, jejichž mluvčím byl biskup **Augustin**, odchovaný platonou filosofií. **Platon** byl toho názoru, že král může poddané donutit k jednotě myšlení. Podobně Augustin radí k tomu, aby občané byli ke „křesťanské jednotě“ donuceni císařským ediktem, takže Augustinovy vzácné myšlenky posléze nabývají „balámovské funkce“. Císař **Valentinian III.** vydává r. 425 zákon, podle něhož každý občan je povinen stát se „křesťanem“, tj. příslušníkem vládnoucí církevní organizace. Pro celé křesťanství je to nesmazatelná prestižní prohra, protože takto zvítězilo nad tzv. kaciři a nad zbytky pohanstva, a ne duchovní silou Kristovy lásky a pravdy.

Mluvčí donatistů **Petilian** píše Augustinovi: „Což apoštolé někoho pronásledovali? Copak Kristus někoho předal světské moci? Kristus přikazuje, abychom prchali před pronásledovatelem, ale Ty, jenž se zoves Kristovým učedníkem, chceš napodobovat nepravosti pohanů. Domníváte se, že takto sloužíte Bohu? Velmi uboze se mylíte, když nejdete cestou Kristova přesvědčování a nerrespektujete fakt, že Bůh dal lidem v tomto směru svobodnou vůli“. A tribunou Dulcitiovi napsal Gaudentius: „Zůstaneme ve sborech, v nichž je jméno Boží a Kristovo vyzýváno v pravdě. Kdo však chce, může od nás odejít. Nenutíme nikoho, aby zůstal... Mějte se na pozoru, abyste se nedopustili viny vůči Bohu tím, že byste člověku brali to, co mu Bůh dal... Pán Ježíš ostatně říká, že svět bude nenávidět jeho učedníky. Je to svět modláků; protože nevnají pravdu, donucují druhé k svému modlárství... Spasitel šířením víry v něho pověřil rybáře, a ne vojáky...“ **Fulgentius** v listě neznámému církevnímu hodnostáři: „Nás Pán a Spasitel Ježíš Kristus, učitel a obránci jediného křtu, prohlašuje, že má nápoj, aby žádný blud nesváděl žiznivé duše k pití z ubohých louží... Apoštol se nevpovýšeje nad Mistra, když píše o jediném křtu. Vy však tajemství křtu slučujete s michanicí bezbožníků. A proč? Koho máte za původce tohoto scénského? Proč se snažíte přikrývat své nepravdy pochůzkami po křivolakých cestách?... Vzpomínáte na světce, ale soudní tresty, jichž se jim dostało, jste si zasloužili vy, protože jste v době útisku způsobilou rozkol tím, že jste ze strachu přinášeli oběti kadidla modlám a křesťanské spisy jste vydávali do rukou pohanů“.

b) **1320–1460.** Obranu vpravdě křesťanského postoje zahajuje **Dante**, jenž v své „Komedii“ potírá všechno, co odporuje Bibli, a klade důraz na víru, lásku a naději křesťanů. **Marsilius z Padovy** ve spise „Obránce míru“ (1324) ukazuje, že mír se ohrožuje tím, když učení a život církve je v rozporu s Novým zákonem. Ozývají se i valdenští mluvčí, ale jejich spisy byly ničeny. Obrany **Jana Vlklefa**, to je vlastně valdenství v učené formě. Dovezeny k nám z Anglie, dávají podněty **Janu Husovi** i **Petrnu Chelčickému** a nakonec i **táborům**, jejichž velká obrana z r. 1431 se v latince šíří i v zahraničí. Ze údobí masových pronásledování minulo, je zřejmé i z toho, k jakému rozruchu a k jakým obranám došlo, když byl r. 1415 upálen Hus. Když takto byli v 13. století upalováni velmi četní „kaciři“, nedošlo k žádné obraně trvalého rázu. – Typizovaná periodičnost dějin církve Kristovy se v případě údobí obrany prokazuje i tím, že ani jeden z uvedených obránců neuskutečnil trvalý rozchod s vládnoucí církví, z něhož by vzešel trvalý útvar, dávající výraz církvi Nového zákona. Nenastal k tomu ještě **pravý čas**... A čas v údobi obrany měl být **plně** spotřebován právě pro žádoucí obranu. Tím byl dán i potřebný a dosti dlouhý čas vedoucím církve, aby se nad všemi obranami náležitě zamysli i a popřípadě změnili své dosavadní smýšlení. Taková je Boží a Kristova zásada v řízení těchto dějin (Zj 2:21).

jho-

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADEFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrenf	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
30–180 NUORBEZ 1030–1180	180–320 U 1180–1320	320–460 O 1320–1460	460–610 R 1460–1610	610–750 B 1610–1750	750–890 E 1750–1890	890–1030 NUORBEZ 1890–2030

Příběh jednoho dne . . .

Byl červen a ranní slunce rozlévalo své paprsky po stráničkách beskydských hor. Při pohledu na překrásné panorama Ondřejníku jsme si s manželkou připomněli znovu Boží stvořitelskou moc a radostně jsme poklekl k ranní modlitbě. Tentokrát jsme si přečetli a uvažovali nad 8. kapitolou Skutků apostolských, o předivném vedení Filipa a zjevení Boží moci v životě komorníka etiopské královny. Zaujal mne postoj apoštola Filipa k pokynu anděla. Ihned uposlechl a výsledek jeho svědectví byl velmi radostný. Komorník královny Kandáces uvěřil v Pána Ježíše, byl pokřtěn a odjel domů šťasten. Při úvaze o této události jsem byl Duchem Svatým pobídnut, abych i já tak činil při každé příležitosti, abych zvěstoval radostnou zvěst o Pánu Ježíši.

Ještě téhož dne jsem šel na procházku do lesa. Za lesem, na paloučku, byla vysoká tráva a všude kolem plno nádherného lučního kvítí. V trávě jsem zahlédl starší paní, jak trhá stéble za stéblem a pečlivě ukládá do tašky. Pozdravil jsem prázdně dobrého dne, a ptal jsem se, co to trhá. Odpověděla, že lečivé bylinky, které dal Pán Bůh k našemu zdraví. Ochotně vyprávěla o různých bylinkách a o jejich účincích na některé nemoci. Mezi tímto rozhovorem jsem se v duchu modlil, aby mi sám Pán Bůh vložil slova do mých rtů, abych ji mohl vyprávět o spasení a Pánu Ježíši. Pozorně jsem paní vyslechl a pak jsem se jí zeptal, zda nalezla bylinku, která by byla proti smrti. Překvapeně na mne pohlédla a pravdivě odpověděla, že takové bylinky na světě není. Nyní jsem měl příležitost vyprávět o onom jediném léku proti hřichu, smrti a věčnému zahynutí — o Pánu Ježíši, o tom jediném, jehož zsinatostí nám bylo způsobeno lékařství — o té zázračné bylině Boží spasitelné lásky, která pro nás vyrostla a dosud kvete na Golgotě. Rekl jsem ji: „Pán Bůh dal svého Syna, vložil na Něj naše hřichy a On za ně na kříži zemřel. Kdo chce a přijme Pána Ježíše do svého srdce, tomu Bůh odpustí hřichy a ten již na soud Boží nepřijde. To je radostná a potěšující zpráva pro všechny lidé a také pro Vás, milá paní! Kdybyste dnes vyznala Pánu Ježíši své hřichy a otevřela mu své srdce, budete na věky Jeho, budete mít odpuštěny hřichy, na soud a do věčného zahynutí nikdy nepřijdete.“

Moje slova poslouchala se zájemem a pak řekla, že mne poslal Bůh, že ještě nikdy neslyšela zvěst o ukřižovaném Ježíši tak jasně jako dnes. Byla velmi potěšena a přála si, abychom si ještě někdy mohli o těchto věcech povídovat. Se slzami v očích se rozloučila. Odcházel jsem radostně k domovu a znova jsem si připomněl poslušnost apoštola Filipa na pokyn anděla. Cestou jsem si zpíval:

„O, Beránku Boží, ty jsi na Golgotě,
přeslavně zvítězil,
má duše chválí tě!“

Zněkolik dnů jsme s manželkou tuto paní znova navštívili a pak také s br. O. Po dalším rozhovoru o spasení ochotně přijala Pána Ježíše za svého Spasitele. Nyní již tedy zná ten výborný lék od věčného zahynutí a může jej i druhým doporučit.
V. D.

OPRAVA

Prosíme, aby si čtenáři našeho časopisu opravili text v článku „Vy pak nejste v těle, ale v Duchu“ čísla 2/72 na straně 27, rádek 25 až 27 takto:

„U znovuzrozeného dítka Božího zůstává i nadále možnost zhřešení (výjimečnosti zcela nenormální zjev), je však a zůstává faktum nemožnost hřešení jako článek.“

dlouhodobého trvalého stavu, který vylučuje a prakticky popírá existenci nové duchovní přirozenosti!“

Tato závažná chyba v textu vznikla přehozením 26. a 27. řáku již po stránkové korektuře.

Dále v 9. řádku od spodu vykřičník ve věti končící slovy „...pozornost, lásku a přízeň!“ nahradte otázníkem.

Redakce

Bílý šat

Lékař vešel do operačního sálu. Měl provést těžkou operaci. Malé, asi šestileté děvčátko bylo přejato a těžce zraněno. Lékař doufal, že ho zachrání.

Když přistoupil k operačnímu stolu, na němž ta malá ležela, pohlédla na lékaře bez strachu — a pak pravila:

„Pane doktore, jaký je to zde krásný pokoj! Je to zde úplně jako v nebi — všechno je bílé jako snih. — A, pane doktore, vy už též nosíte bílý šat!“

Nával krve polil lékaři tvář; chvatně odpověděl: „Ano, Lindo, ale teď musíš být hodná a usnout.“

„Já že musím usnout? Pak musím odříkat nejdříve svoji večerní modlitbu, protože nejdříve spát, dokud se nepomodlím.“ A již zavřela oči, sepjala ruce a modlila se jasným hláskem: „Zavíram očíčka, spinám ručičky, klekám, Otče, před Tebou — ó drahý Otče v nebesích, pohled v lásce sem na mne dolů!“

Onoho večera seděl lékař zamysleně ve své studovně. Jeden z jeho přátele seděl u něho a už chvíli jej pozoroval. „Co je to dnes s tebou? Už se konečně vzpamatuj! Jsi tak skličený. Proč jen stá-

le vzdycháš? Nezdářila se ti snad ráno ta operace?“ „Ale ano,“ odvětil lékař, „operace dopadla skvěle. Dítě zůstane naživu a brzy bude zase skotačit. — Ale odpusť, prosím! — jsem velice unaven a musím si jít odpočinout!“

Když se lékař rozloučil s přítelem, šel do své ložnice. Avšak dlouho do noci nemohl usnout. Vždy znova slyšel slova dítěte: „Vý už též nosíte bílý šat!“

Rozličné vzpomínky se probouzely, — vzpomínky na dávno zašlé dny, kdy jako malý hoch seděl na maminečině klině a naslouchal, jak vyprávovala biblické příběhy o Pánu Ježíši a Jeho lásce. — Příběh o ztraceném synu stál jasně před jeho očima. Ztracený! — Ano, takovým je on sám! — Náhle poznal ve světle Božím, že je ztraceným hříšníkem. Pak lékař klesl na kolena před Boha — a naděšla v životě tohoto člověka veliká proměna. Poznal své hřichy, vyznal je a přijal u vříce Pána Ježíše jako svého Spasitele a zahránce. — Když nastalo jitro, věděl lékař, že je zchráněn pro věčnost, spasen. Nyní už upravdu nosil „bílý šat.“

přel. A. K.

BESEDA na aktuální téma

„Hospodin dává moudrost...“

(Přísl. 2:6)

Není to dávno, když chlapci odložili své koloběžky, autička a brusle, děvčata své panenky s kočárky a švihadla a začali vstupovat do života dospělých lidí. Doba dospívání je jistě velice krásná, ale snad i dost nebezpečná.

Přichází ke mně množství různých informací a já je nedovedu zpracovávat a třídit. Zeptat se svého taty? Trochu se stydím a on má nakonec totlik práce. Jít za maminkou? Co když mne nepochopí, dnes je jiná doba než kdysi. Kdo poradí a vysvětlí?

V naší mládeži jsme se těmito otázkami zabývali. Proběhla anonymní anketa,

v níž se všichni vyjádřili a vyslovili mnoho otázek. Prosili jsme Pána a Rádce, aby nám pomohl naše otázky zodpovědět. Pozvali jsme sestru doktorku M. a bratra K., kteří ochotně přijeli a mnohě věci nám ve světle Božího Slova vysvětlili. „Jaké jsou důsledky smíšeného manželství? Poslouchat bezvýhradně rodiče v otázce volby druhá - družky? Je zasnobenou důležitě a potřebné? Kdy se má začít zajímat o toho druhého?“ Otázka za otázkou a každá „obrovským“ problémem! A TEN, jenž svou přítomností obohatí každé setkání, byl velice milostiv i nám. Díky MU za to.

Nezkušte to taky tak?

-mit-

OPRAVDOVÝ KŘESŤANSKÝ ŽIVOT

Velice nám záleží na tom, abychom nejen o Pánu Ježíši hovořili, ale jako křistovci — křesťané také podle Jeho příkladu a přání žili. Zkoumáme náš život, jestli jsme ve víře (2K 13:5), jestli se tato víra v našem životě dokazuje. U příležitosti velikonočních shromáždění v Ostravě jsme položili věřícím ve věku 15 až 35 let otázky, které by měly odhalit stav jejich duchovního i praktického života. Jsou to příčiny i následky plného nebo prázdného života. Podívejme se nyní na výsledky:

Odpovědělo 154 bratří a sester v poměru 40:60 %. Potvrzuje se, že i ve sborech je více sester než bratří. Proč je to? Jaké problémy jsou s tím spojeny?

	B	S	C
Průměrný věk odpovídajících	22,7	20,3	21,2
1. V kterém roce jsi prožil znovuzrození?	15,1	14,4	15
2. Byl v té době někdo z Tvé rodiny věřícím?	96,7 %	89,2 %	93 %
ano	95 %	97 %	96 %
3. Změnil se Tvůj život po obrácení?	87 %	84 %	85 %
ano	3 %	5 %	4,6 %
4. Věděl lidé na Tvém působiště, že jsi se rozhodl následovat Pána Ježíše?	35 %	44 %	42 %
ano	62 %	49 %	53 %
5. Kolik lidem jsi již vydal svědectví o Pánu Ježíši a pozval je do shromáždění?	34 %	23 %	28 %
a) ani jednomu	56 %	75 %	67 %
b) 1 až 5	6 %	1 %	3 %
c) více než 5	63 %	74 %	70 %
6. Jak se cítíš v každodenním životě?	6 %	11 %	9 %
a) úplně šťastný	77 %	74 %	75 %
b) někdy šťastný	14 %	13 %	13 %
c) téměř nešťastný	67 %	64 %	66 %
7. Tak, jak si to přeje Pán Ježíš, žiješ	8 %	4 %	6 %
a) stále	13 %	20 %	18 %
b) někdy	63 %	74 %	70 %
c) málokdy	26 %	31 %	29 %
8. Máš nějaké problémy v životě, s nimiž si nevídíš rady?	30 %	39 %	35 %
ano	20 %	13 %	18 %
9. Máš přítele?	26 %	31 %	29 %
a) věřícího	30 %	39 %	35 %
b) nevěřícího	20 %	13 %	18 %
c) nemáme	67 %	64 %	66 %
10. Se svými proběhem se svěřuješ	8 %	4 %	6 %
a) rodičům	13 %	20 %	18 %
b) někomu z věřících	63 %	74 %	70 %
c) nikomu	2 %	2 %	2 %
11. Do shromáždění chodíš	3 %	3 %	3 %
a) pravidelně a rád	92 %	91 %	92 %
b) z povinnosti	2 %	2 %	2 %
c) pouze občas	16 %	18 %	17 %
12. Pro Tvůj život je nepostradatelné	0	4 %	2 %
a) shromáždění	77 %	71 %	74 %
b) scházení mladých	3 %	2 %	3 %
c) shromáždění i mládež	11 %	12 %	11 %
d) bez obou mohu žít	11 %	12 %	11 %

13. Doma si čteš Bibli

a) pravidelně každý den ráno	11 %	15 %	13 %
b) pravidelně každý den v různé době	48 %	60 %	55 %
c) příležitostně	27 %	18 %	22 %
d) v průměru jednou za 2 až 3 dny	11 %	3 %	6 %
14. Nacházíš v Bibli potěšení a pravé slovo pro život?	97 %	99 %	98 %
ano	2,8	3,2	3krát
15. Kolikrát denně se pravidelně modlíš?	17 min.	20,7	19 min.
16. Kolik minut v průměru denně věnuješ modlitbám?	92 %	95 %	93 %
17. Věříš, že Pán Bůh slyší Tvé modlitby a může je naplnit?	66 %	43 %	52 %
ano	32 %	50 %	43 %
c) přizpůsobují se ihned módě	0	4 %	3 %
18. Jaký je Tvůj vztah k módě?	39 %	19 %	27 %
a) mám zábrany přizpůsobovat se světu	58 %	75 %	68 %
b) někdy neodolám pokusu	6 %	5 %	5 %
c) přizpůsobují se ihned módě			
19. Myslíš, že starší věřící v Tvém sboru chápou problémy mladých?			
a) ano			
b) částečně			
c) nechápou			

Vysvětlivky: B-bratři, S-setry, C-průměr

Součet procent nemusí dávat 100, protože některé odpovědi se nevztahovaly k dané otázce.

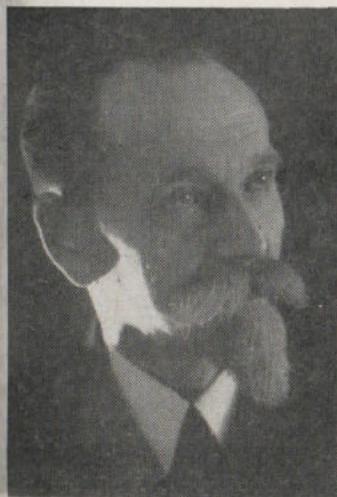
Odpovědi byly anonymní, proto nebylo důvodu, aby odpovídající zkreslovali skutečný stav. V číslech je skryto mnoho zajímavých poznatků a myšlenek. Prosíme vás o stručné názory, připomínky, hodnocení, závěry — vše k tomu, abychom se vzájemně mohli povzbudit k věrnějšímu následování našeho Pána.

-jos

VZPOMÍNÁME NA BRATRA

Josefa Mrozka

Dne 11. června t. r. si Pán povolal k Sobě milého bratra JOSEFA MROZKA, který 72 let Mu věrně sloužil a pro Něho žil. Za 35 dní by se byl dožil 90 let. Vzpomínáme s vděčností a úctou na jeho požehnaný život, plný práce a nadšení pro Boží království. On skutečně mohl vyznat to, co apoštol Pavel k závěru svého života: „Boj výborný jsem bojoval, běh jsem dokonal, viru jsem zachoval. Již za tím je mi odložena koruna spravedlnosti...“

-jos

ZNÁTE KNIHU GENESIS?

Jestliže ano, zkuste zodpovědět nejprve z paměti a když se vám to nepodaří, tak s pomocí Písma na tyto otázky:

1. Prvním lidem v ráji bylo zakázáno: 10. V době „obětování“ Izáka Abraham bydlel:
 - a) jíst jablka
 - b) jist ze stromu života,
 - c) jist ze stromu vědění dobrého a zlého.
2. Adam a Eva měli:
 - a) dve děti,
 - b) tři děti,
 - c) více dětí.
3. Jubal byl:
 - a) kovář
 - b) hudebník,
 - c) pastýř.
4. Noé stavěl koráb:
 - a) 120 let,
 - b) 40 let,
 - c) nevime, jak dlouho jej stavěl.
5. Země byla při potopě zatopena:
 - a) 40 dní,
 - b) 150 dní,
 - c) 1 rok.
6. V zemi Sínear stavěli z cihel a asfaltu:
 - a) město,
 - b) věž,
 - c) město a věž.
7. Abrahámův otec se jmenoval:
 - a) Náchor,
 - b) Táre,
 - c) Hárán.
8. Cetura byla:
 - a) Abrahámová služka,
 - b) sestra,
 - c) manželka.
9. Abraham prosil o záchrannu Sodomy:
 - a) třikrát,
 - b) čtyřikrát,
 - c) šestkrát.
10. Izák sloužil u Lábana:
 - a) 7 let,
 - b) 14 let,
 - c) 20 let.
11. Když se Izák ženil, bylo mu:
 - a) 40 let,
 - b) 60 let,
 - c) nevime, jak byl starý.
12. Izák přešel brod Jabok:
 - a) ve dne,
 - b) v noci,
 - c) za svítání
13. Dína byla:
 - a) nejmladší dítě Lie,
 - b) čtvrté dítě,
 - c) páté dítě.
14. S nápadem prodal Josefa Madianským přišel:
 - a) Ruben,
 - b) Juda,
 - c) nevime.
15. Safenat Paneach byl titul, patřící:
 - a) faraonovi,
 - b) Putifarovi, knížeti On,
 - c) Josefovovi.
16. Josefovovi bratři konali cestu do Egypta prokazatelně nejméně:
 - a) dvakrát,
 - b) třikrát,
 - c) čtyřikrát.
17. Jákob byl pochován:
 - a) s Ráchel,
 - b) s Liou,
 - c) sám.
18. Jákob byl pochován:
 - a) s Ráchel,
 - b) s Liou,
 - c) sám.

Správnost svých odpovědí doložte citáty.
Odpověď zašlete do 14 dnů na obvyklou adresu.

-tp

Správné odpovědi na biblické hádanky ve 2. čísle časopisu

Z první knihy Mojžíšovy:

2. Gn 1:31; 3. 19:1; 4. 37:2; 5. Gn 22; 6. 7:13; 7. 31:38,41; 8. 50:22.

Součet číslic je 15. Vítěz nad hadem je zaslíben v Gn 3:15.

Z druhé knihy Mojžíšovy:

1. Ex 15:27; 2. 7:7; 3. 14:7; 4. 2:2; 5. 25:18; 6. 26:32; 7. 25:37; 8. 27:18;
9. 32:28; 10. 16:35; 11. 12:40.

Součet čísel je 4671.

O mužích, kteří se protivili Mojžíšově, čteme v Ex 7:11.

Odměnu obdrží Viktor POLOHA z Prešova.